

BAHGET
ISKANDER

EGY MARÉK VILÁG

A HANDFUL OF WORLD

حفنة من عالم

BAHGET
ISKANDER

EGY MARÉK VILÁG

A HANDFUL OF WORLD

حفنة من عالم

Bahget Iskandernek A látás és az elme párbeszéde.

Bahget Iskander a fotóművészetben nemcsak egyszerűen a látás, hanem a tudás képviselője is. Kíváncsiság jellemzi, mely megmutatja a megszokott dolgok újszerű elemeit. A közelségből a távolságot emeli ki, a vízszintesből következtet a merőlegesre. Amikor egy-egy alkotását nézzük, azon tűnődünk, hogy talán álmot látunk. Hol kezdődik a képzelet? és hol fejeződik be a valóság? – kérdezzük. A láthatót dédelgetve lepellezi le a rejtőző dolgokat. Munkái az idő szívvel együtt dobbannak az örökkévalóságban.

Bahget Iskander munkáiban találkozik a látható és a láthatatlan, a szem és a szív. Keverednek az érzelmek és a megfigyelések, keveredik az érzés és az érzéketlenség. A Szem és a Szív. A gondolat és az ötlet. Művészi munkája során mélyen elmerül a valóság a költészetben. Iskandernek köszönhetően úgy érezzük, mintha a valóság álmodna – és az álom megvalósulna.

Képzeljük el, hogy egyszer összegyűjtjük Bahget Iskander munkáit, összehasonlítjuk és elemezzük őket. Sokféleségükkel különleges színjátékot teremtenénk.

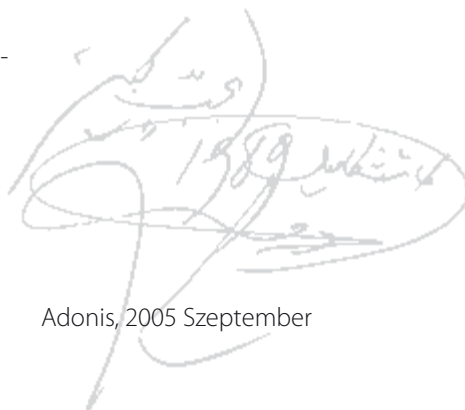
A színpadról, képein keresztül, a művész kérdései villannának fel, amelyek akkor fogalmazódtak meg, amikor a műveket készítette.

Bár úgy tűnhet, hogy a fénykép valaminek a lenyomata, hogy csak érzékeltet, csak másol, valójában áttemel a lényegbe. Úgy tűnhet, hogy kopírozza, másolja a világot és kiterjedést ad neki, valójában túllépi a kereteket, megragadja a lényegét. Megragadja azt, ami a látvány mögött van, a titkot. Elénk tárul egy, az Eredeti és a Másolat közötti különös, szabad játék. A valódi és a hamis közötti játék. Nemcsak a látás, hanem az éleslátás művészete is ez. Vajon Bahget Iskander titka rejtőzik a művészete mögött?

Az általa alkotott kép mögött? Elkísérik gondjai, elvárásai, céljai? Egy választ rejt talán?

Ezen a kinti színpadon mutatja meg azt, ami benne van, ami benső színpadán rejlik?

Nem tudom: vajon Bahget Iskander utazásai közben, fényképein keresztül mutatja be az őt körülvevő világot? Vagy a világ utazik Őbenne?

Adonis, 2005 Szeptember

Néhány szó a barátomról

Egy egész emberöltőnél is jóval hosszabb ismeretség s kezdettől fogva őszinte, szívbeli barátság fűz össze bennünket: Bahget Iskandert s e sorok íróját. Úgy gondolom s úgy érzem, ezt a barátságot a hasonló vagy azonos hullámhosszra állított húrok rezonanciájához, együtthangzásához lehetne hasonlítani. Éppenséggel személyes viszonyunk s érzelmeim miatt aligha tudnék róla a hűvös tárgyilagosság semleges hangján szólni.

Való igaz, hogy annak idején az ő fényképírói tevékenysége révén ismerkedtünk össze, s a fotóin megnyilvánuló kétségbevonhatatlan tehetség keltette föl a figyelmet - sokunk figyelmét - iránta. Ugyanakkor azonban már akkor - s meggyőződésem szerint születése pillanatától - működött s gyarapodott benne egy másik fajta талант is: az a különleges beleérző képesség, ami szót és gesztust talál mindennemű és fajtájú emberhez, s őszinte volta folytán a legelső kézfogás, kiejtett szó és összevillanó tekintetváltás után nyomban bizalmat ébreszt iránta az emberekben, legyenek azok nehéz sorsú magyar vagy arab földművesek, rendhagyó természetű költők meg írók, pultjuk mögött toporgó piaci árusok - vagy akár méltóságos miniszter urak.

Nem egyszer próbáltam már nyomára akadni, mitől tud az én barátom olyan játszi könnyedséggel mások lelkéhez férkőzni.

Ha egészen röviden s tömören óhajtom szavakba foglalni, akkor csak ennyit mondhatok: nyílt szív s nyitott szem. Az a fajta nyitottsága a tekintetnek, amely nem titkon és alattomban törekszik kilesni, kifürkészni olyasmit, ami talán nem is őreá tartozik, hanem a legjobb, legbecsületesebb szándékkal föltárni, fölmutatni s napvilágra hozni a természeti és emberi szépség kimeríthetetlen gazdagságát - beleértve ez utóbbiba az emberi szellem és kéz alkotásait -, ugyanakkor azonban a sorsok, tájak és lelkek fájdalmait és sebeit is. Évekkel ezelőtt - sajátos szójátékkal - szírrealista magyar fotósnak neveztem őt egy róla szóló írásomban, utalván ezzel gyökereire és jelenlegi kettős kötődésére. Ezúttal - minden szójáték nélkül - hadd valljam be: büszke vagyok rá, hogy barátok s itt a Duna-Tisza táján egyben honfitársak is lehetünk.

Buda Ferenc

The Dialogue between Sight and Insight

Bahjat Iskandar does not offer in his photographs a visual scene only, he also offers knowledge.

He derives his strange elements from the familiar, and takes what is far from what is close, and from the horizontal he derives the vertical, to the extent that we wonder, while meditating his photos: Do we see a reality or a dream? Where does the imagination start? Where does reality end? Thus he tries, while talking to the apparent, to reveal the invisible. And while his work seems as a pulse in the heart of time, it seems, at the same time, as a swimming in the space of the absolute.

In his work, Bahjat Iskandar translates the processes of the meeting between the visible and the invisible, between the sight and the insight. And these are states in which the languages of the consciousness and the subconscious, the eye of the head and the eye of the heart, the idea and experience, intersect and intermingle. Thus, the work of art comes as if it is a diving in the poetics of reality, as an attempt to unveil it, as if it is a reality that dreams, and a dream that awakens.

Then, we will be in front of a special, distinguished and unique theatre on whose stage the artist poses his questions exoloring what he sees, through the photograph as a representation on the one hand, and as a testament on the other.

And if this photo appears as an imitation of something, showing its felt appearance, it is, at the same time, a penetration of the thing, a reading of it and an exploration of its dimensions.

This theatre will seem as a work that surpasses the boundaries of imitation to reveal what is beyond it; to express the truth and secret. It will seem as a sublime formula of the free and genuine play between the origin and the similar; between the real and the copy, not on the level of form alone, but also on the level of content; not on the level of sight only, but also on the level of the insight.

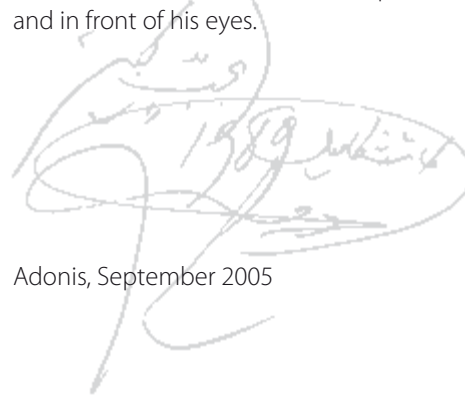
Does Bahjat Iskandar hide behind his art, behind the photographs that he produces?

Do the photographs express his anxiety and aspirations? Are they a response to what interacts in his guts, or a completion?

Are they his apparent theatre where he performs what he can from his invisible theatre?

I pose these questions in order to say that Bahjat Iskandar travels towards himself and through it to the world that he travels in to portray it.

Or maybe he travels in the world in order to make the world travels in his depths and in front of his eyes.

Adonis, September 2005

A Few Words about My Friend

Having known each other much longer than the span of an entire generation, Bahget Iskander and the present writer were bound by a sincere and heartfelt friendship from the beginning. To me this friendship can be compared to the harmonious resonance of strings tuned to vibrate sympathetically. Because of our relationship and my feelings toward him, I am hardly able to convey my thoughts about him in the impartial tone of cool objectivity.

To be sure, we first became acquainted through his photographic activities, and the unquestionable talent manifested in his photos drew my attention, and the interest of many others, to him. At the same time, even then – indeed, I'm convinced, from the moment of his birth – another kind of talent was also at work and thriving within him: a special knack for entering into the spirit of a person of any sort and any background, for finding the word and gesture that reveals that person. The sincerity he manifests in the very first handshake, word, and meeting of the eyes elicits trust toward him from everyone, be that person a Hungarian burdened by fate or an Arab farmer, a quirky poet or writer, a marketplace vendor tending his booth – or even a distinguished governmental minister.

More than once I've tried to figure out how my friend is able to gain access to others' psyches with such playful ease. If I were to express myself as concisely as possible, I'd have to say: with an open heart and open eyes. The kind of openness of regard that's not concerned with furtively prying into and detecting secrets that have nothing to do with him, but that seeks to discover and bring to light the inexhaustible riches of nature and mankind in all their beauty – including the creations of the human mind and hand – and, at the same time, to show the wounds and anguish of destinies, landscapes, and souls.

Years ago – in my own play on words – in a piece I wrote about him, I named him a Surrealist Hungarian photographer, referring to his roots and his present-day dual attachment.

Henceforth – without any wordplay – let me admit: I'm proud that we are friends and, here in the region where the Danube and the Tisza flow, that we can be fellow countrymen as well.

Ferenc Buda

بضع كلماتٍ عن صديقي

هي قصّة بعمر إنسانٍ عرفته منذ زمن بعيد.

منذ البداية جمعنا صداقةً قلبيةً خالصةً، ربطتنا نحن الاثنين؛ كاتب هذه السطور وبهجت اسكندر.

أفكر وأشعر وأعتقد بأنّ هذه الصداقة المتناغمة مع أوتار قلبينا، والمحمولة بانسجامٍ ومودّةٍ على أمواجٍ محبّتنا،

تطوّقتي بخصوصيّتها الشخصية الأسرة، فتجعلني وأنا أتحدّث عن صديقي، أشعر بصعوبة الموضوعيّة والحياد.

في الحقيقة، وفي وقتٍ من الأوقات، تعرّفت عليه من خلال أعماله، وصوره التي تنطق، بل تكتب بامتياز. كانت صورته

تعبّر، على نحوٍ لا يدع مجالاً للشكّ، بأنّه إنسانٌ مبدعٌ

ومميّز. وهذه الصور ذات الدلالات والعناوين هي التي لفتت انتباهي وانتباه الكثيرين من أمثالي.

في الوقت نفسه، والمناسبة نفسها، وحسب اعتقادي، فقد

كانت لديه الموهبة المبدعة منذ لحظة ولادته، ثمّ نمت

وتطوّرت وارتقت مع مواهبه الأخرى، وعلى الأخصّ

بفضل قوّة شعوره وسموّ إحساسه. وهو بهذه الروح

الاستثنائية، حقّق بالإيماء والإشارة والكلمة، الاتصال مع

كلّ نوعٍ من أنواع البشر فكسب ثقة الجميع. لقد ساوى في

وجدانه بين البائسين المجريين الذين يعانون من صعوبة

الحياة، وبين الفلاحين العرب، كما ساوى أيضاً بين طبقة

الشعراء والكتّاب، وبين البائعين الذين يترقّبون خلف

متاجرهم، وساوى أيّ فريقٍ من هؤلاء مع رجال الدولة

والوزراء.

ليست هذه المرة الأولى التي حاولت فيها أن أكشف عن

سرّاً يحيرني: كيف يستطيع صديقي أن يدخل إلى قلوب الناس وعقولهم وأرواحهم ببسرٍ لطيفٍ وإمناحٍ محبّبٍ؟! إذا أردت أن أوجز جدّاً، وأن أعبر بدقّة، وأن أجمع ذلك كلّه بكلماتٍ قليلة أقول: هو كلّه عينٌ يقظةٌ وقلبٌ مفتوحٌ. هذا النوع من الانفتاح والحضور لا يقوم على قاعدة الأسرار والنفاق والمكر والخبث... ولا يسعى مؤسساً على التضليل، والاستنتاج واقتباس الأشياء غير المناسبة التي لا تعنيه ولا تربطه بها علاقة، لكنّه في أغلب الحالات، ينطلق من خلقه الرفيع، فيكتشف طموحاته، وينجز أعماله، ويظهر للعالم جمال الطبيعة والإنسان، بمهارةٍ وتعبيرٍ لا ينضب، ويتجلى فيهما عقل الإنسان وإبداعات اليد، كما تتجلى، في الوقت نفسه، معالم الطبيعة وآلام النفس وجراح المجتمع.

منذ سنين طويلة، وعلى نحوٍ تركيبيّ يقومُ على لعبة

الحروف ومعاني الكلمات، أعطيتُ له اسماً في كتابي عنه:

(المصوّر المجري السوريّ الأصيل والواقعي). ألمحتُ، بل

جمعتُ فيه جذوره الأصليّة، ووضعه الحاليّ المزدوج.

في هذه المناسبة، وبدون أيّ لعبٍ بالكلمات، اسمحو لي أن

أعبر عن افتخاري الكبير بهذا الصديق. أجل، نحن صديقان

في هذا المكان، ما بين نهر الدانوب الأزرق ونهر التيسا،

وفي الوقت نفسه نحن مواطنان وأبناء بلدٍ واحدٍ.

بودا فرنس

الاخ بهجت اسكندر! حوار البصر و البصيرة

ظاهرة المحسوس، فانها ستبدو في الوقت نفسه ، اختراقا
للشيء، واستشفافا له، واكتناها لأبعاده. وسيبدو هذا المسرح
عملا يتخطى حدود المحاكاة ، الى الافصاح عما وراءها
، عن الحقيقة و السر سيبدو صيغة عالية من اللعب الحر
بين الأصل و المثل، بين الحقيقي و الشبيه، لا على مستوى
الشكل وحده، و انما كذلك على مستوى المضمون . لا على
مستوى البصر وحده ، و انما كذلك على مستوى البصيرة.

هل يختبئ بهجت اسكندر وراء فنه ، وراء الصور التي
ينتجها ؟ هل تواكب همومه و تطلعاته ؟ أهي استجابة لما
يعتمل في أحشائه ، أم تكلمة ؟ أهي مسرحه الظاهر الذي
يعرض عليه ما يتيسر له من مسرحه الباطن؟

أطرح هذه التساؤلات لأقول ان بهجت اسكندر يسافر نحو
نفسه و فيها عبر العالم الذي يسافر فيه لكي يصوره . أو
كأنه لا يسافر في العالم الا بقدر ما يعمل على أن يجعل
العالم يسافر في أعماقه ، و أمام عينيه .

لا يقدم بهجت اسكندر في فنه الفوتوغرافي مجرد مشهد
بصري ، و انما يقدم كذلك
معرفة . من الأليف يستخرج عناصره الغريبة ، و من
الغريب يأخذ البعد، و من الأفقي
يستخلص عموديته . حتى أننا قد نتساءل، فيما نتأمل عملا
من أعماله ، أترانا نشاهد واقعا أم حلما ؟ أين تبدأ المخيلة ،
و أين ينتهي الواقع ؟ هكذا يحاول ، فيما يتحاور مع
الظاهر ، أن يكشف عن الخفي . وفيما يبدو عمله كأنه نبض
في قلب الزمن ، يبدو في الوقت نفسه كأنه سابح في فضاء
المطلق .

يترجم بهجت اسكندر في عمله الفني سيرورات اللقاء بين
المرئي و اللامرئي ، و بين البصر و البصيرة . وهي حالات
تتقاطع فيها و تتمازج لغات الشعور و اللاشعور،
عين الرأس و عين القلب ، الفكرة و التجربة . هكذا يجيء
العمل الفني كأنه غوص في شعرية الواقع ، و نسف لها في
أن كأنه واقع يحلم ، و حلم يستيقظ .

أيلول 2005

أدونيس

لنتخيل أننا جمعنا أعمال بهجت اسكندر ، و ألفنا فيما بينها ،
على تنوعها و تعددها .
سنكون آنذاك أمام مسرح خاص فريد و متميز . من على
هذا المسرح ، يطرح الفنان أسئلته ، مستقصيا ما يراه ، عبر
الصورة الفوتوغرافية، بوصفها تمثيلا من جهة، وشهادة
من جهة. ولئن بدت هذه الصورة محاكاة للشيء ، عارضة

Bahget Iskander

1943. augusztus 14-én született El-Barazinban, Szíriában.

A szíriai származású művész 1967 óta él Magyarországon, Kecskemét-Hetényegyházán. 1976-ban mérnök-tanári diplomát szerzett Magyarországon, 1979 óta magyar állampolgár. Két gyermeke van, Leila közgazdász, Zsolt jogász, és két fiú unokája van.

1968 óta foglalkozik fényképezéssel, szerepel országos csoportos és egyéni kiállításokon. Több mint 250 alkalommal állította ki képeit egyéni tárlatokon. A többi közt kiállítást rendezett az erdélyi menekültek javára

1989-ben, az autista gyermekek megsegítésére 1999-ben, de felajánlotta munkáit a Magyar Fotográfusok Háza restaurálására is 2002-ben, 2010-ben a Príma Díjból jelentős összeget ajánlott fel a vörös iszap károsultjai javára. 2003-tól alapító és vezetőségi tagja a Hetényegyházi Városrészszeépítő Egyesületnek. 2006-tól tagja a Kecskeméti Önkormányzat Tanácsadó Testületének.

2006 végén egyedülálló vállalkozásba fogott azzal, hogy a kecskeméti sportélet fiatal tehetségei közül tizenkét sportoló saját portfólióját elkészítette, az anyagból nívós művészi naptár készült és kiállítás-sorozat nyílt.

1990 óta saját műtermében reklám- és divatfotókat készít, szórólapokat és prospektusokat illetve katalógusokat tervez. Számos szaklap és médium foglalkozott személyével Magyarországon és külföldön egyaránt. Főként fekete-fehér szociofotói, portréi, a sivatagi világgal kapcsolatos tájképei, a magyar irodalom és a képzőművészet több jeles képviselőjéről készült fotográfiái ismertek (például az Illyés Gyuláról, Faludy Györgyről, Buda Ferencről, Kányádi Sándorról, Sütő Andrásról, Gion Nándorról, Esterházy Péterről, Diószegi Balázsról és Tóth Menyhérről készült képek).

Szorosan kötődik a FORRÁS című irodalmi, szociográfiai, művészeti folyóirathoz, immáron több mint harminc éve.

Alapításától megszűnéséig a Nagybaracscai Alkotótelep résztvevője, kiállítója volt. Rendszeres résztvevője a Veránkai Írótábornak.

Rész vett a fiatal írók lakiteleki találkozásán, az ott készült képek 1979-ben a Forrásban, 2009-ben pedig a tanácskozással kapcsolatos kötetben jelentek meg (Antológia Kiadó)

Az arab nyelvű, közel húsz országban megjelenő Kék Duna című lapban a magyar kultúra, történelem jeles eseményeit és alakjait mutatja be írásaival és fotóival.

Mindezek mellett a Kecskemét Magazin, valamint a Kecskenet információs portál (www.kecskenet.hu) munkatársa.

Képei rendszeresen jelennek meg a Kecskeméti Lapok című hetilapban.

Alapító tagja és munkatársa a Hetényi Köztér című újságnak.

Tagságok:

1968 – a Rosti Pál Fotóklub tagja,
1972 – a Kecskeméti Fotóklub tagja,
1980 – a Magyar Fotóművészek Szövetség tagja,
1987 – a Művészeti Alap (ma: MAOE) tagja,
1990 – a Magyar Újságírók Országos Szövetségének tagja; megalakulásától a Műhely Művészeti Egyesület tagja.

Díjainak, elismeréseinek, jutalmainak száma meghaladja a százat, köztük:
1968: Országos Egyetemi és Főiskolai fotópályázat díja.
1978: 13. Országos Kulich Gyula Premfotó Kiállítás I. helyezett, Békéscsaba
1979: Bács-Kiskun Megye Művészeti Díja
1986: SZMT-díj
1987: Kulturális Miniszteri Kitüntetés
2004: Kecskemét Közművelődéséért Díj
2005: Bács-Kiskun Megyei Művészeti Díj
2007: Bács-Kiskun Megyei Prima Primiissima Díj döntőbe jutott jelöltje
2008: Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje
2010: Hetényegyházáért Díj
2010: Megyei Prima Díj/Magyar Képzőművészek kategória
2010: Egyiptomi Kulturális Minisztérium elismerése
2011: Katari Kulturális Minisztérium elismerése
2011: Pilinszky Díj
2012: Pro Urbe Díj, Kecskemét
2012: Magyar Köztársaság Érdemrend Tisztikeresztje
Fontosabb csoportos és egyéni kiállítások:
1975: Calgary (Kanada), Alabama (USA),
1976: Calgary, Új-Zéland; Dunaújváros,
1977: Hongkong, Nagykanizsa, Mosonmagyaróvár, Szolnok, Gyula,
Székely Aladár Országos Fotókiállítás,
1978: Kecskemét, Balmazújváros, Békéscsaba, 13. Országos Kulich Gyula Premfotó Kiállítás, Kalocsa, Hetényegyháza, Lajosmizse,
1979: Dávod, Kecskemét, Pécs, Kaposvár, Marcali, Izsák, Lakitelek, Kazincbarcika, Salgótarján, Makó, Kiskunmajsa, Balástya, Kiskunfélegyháza, Jugoszlávia, Kecskemét (Művelődési Központ),
1980: Szeged,
1981: Blida (Algéria),
1983: Budapest,
1984: Kecskemét (Művelődési Központ), Nyíregyháza (Művelődési Központ),
1987: Múcsarnok, Budapest,
1996: Dánia,

2000: Szeged, Marosvásárhely (Románia),
2001: Franciaország,
2002: Kecskemét, Dunaújváros,
2003: Csongrád, Hódmezővásárhely, Csíkszereda, Marosvásárhely, Székelyudvarhely (Románia),
2004: Damaszkusz (Szíria), Lattaki (Meridian), Kiskunhalas, Kecskemét (Erdei Művelődési Központ),
2004. augusztus: Jebla (Szíria),
2005: Kecskemét (Planetárium), Békéscsaba (Megyei Könyvtár), Jebla (Szíria),
2006: Kecskemét (Bolyai János Gimnázium), Kecskemét (Cifrapalota), Kecel, Császártöltés, Zombor (Szerbia), Kecskemét (Malom Center), Kecskemét (Megyei Könyvtár),
2007: Kecskemét (Dán Kulturális Intézet), Hetényegyháza (állandó kiállítás a Művelődési Házban).
2008: Zombor (Szerbia), Jabla (Szíria), Kecskemét, Nagykőrös, Soltvadkert,
2009: Lakitelek, Budapest, Kecel,
2010: Tiszakécske, Szíria (Damaszkusz, Latakia), Egyiptom (Kairo), Tokaj, Budapest, Kecskemét (Egyiptom „magyarab” szemmel).
2011: Katar-Doha
2012: Kiskőrös

Alkotásai számos gyűjteményben, képtárban, múzeumban megtalálhatóak, többek között Romániában (Erdélyben), Szerbiában, a Kecskeméti Fotográfiai Múzeumban, Egyiptom Nemzeti Múzeumában (Ahmad Shawki Múzeum) és Szíriában a Latakiai Kulturális Központban, a Katari fotóművész szövetségében valamint Ománban.
Számos médiában, heti- és napilapban, rádiós és televíziós interjúban foglalkoztak munkásságával, Magyarországon és külföldön egyaránt Állandó kiállítása Hetényegyházán, a Művelődési Házban tekinthető meg.

A róla készült portréfilmek:
Kriskó János: Bahget Iskander
Kecskeméti TV, 1996.
Sári Zsuzsanna portréfilmjét a 39. Magyar Filmszemlén vetítették a Bem moziban, 2008-ban.
Interjú Bahget Iskander fotóművésszel, Aljazeera 2012.

iskander@iskander.hu,
www.iskander.hu,
Telefon: +36-30/9381-880

Bahget Iskander

He was born on 14th August 1943 in El-Barazin, Syria. He has been living in Hungary since 1967. He graduated from the Technical College of Kecskemét as an engineer and then in 1976 he became a teacher-engineer. After finishing his studies he had several workplaces, among them he worked for SZIM in Kecskemét, for Agrikon as a qualified engineer and later on he represented his Hungarian firm in Algeria and Morocco. Except the jobs abroad he lives in Kecskemét-Hetényegyháza.

He has been working as a photographer since 1968; he usually exhibits at collective and individual exhibitions. He has exhibited his photos for more than 250 times at individual exhibitions.

Among others he organized an exhibition for the benefit of refugees from Transylvania in 1989 and for the autistic children in 1999, and he nobly offered his works for the restoration works of the Hungarian Photographers' House in 2002. In addition to this he is the member of the Town-Planning Association in Hetényegyháza. Since 1990 he has been taking advertisement and fashion photos in his own studio and he has been designing leaflets, prospectuses and catalogues. Several reviews and the media have been dealing with him both in Hungary and abroad. Mainly his black and white sociophotos, portraits, landscapes of the desert, and photos of outstanding Hungarian literary men are well-known (for instance: Gyula Illyés, György Faludy, Ferenc Buda, Sándor Kányádi, András Sütő, Nándor Gion, Péter Esterházy, Balázs Diószegi, Menyhért Tóth). He is closely connected to FORRÁS – that is a magazine on literature, sociography and art in Kecskemét. He was participant and exhibitor of the creative community centre in Nagybaracska from its foundation till its cessation. At the end of the year 2006 he made a unique attempt, namely he

made the private portfolio for twelve sportsmen chosen from the talented youths of Kecskemét. He prepared an excellent artistic calendar from these portfolios and a series of exhibition started. He regularly participates at the Pens' Camp in Veránka. He introduces and presents the illustrious and outstanding Hungarian cultural and historical events and figures with his writings and photos in the monthly magazine „Blue Danube”, an Arabian language magazine published in almost twenty countries of the world. Furthermore he is a collaborator at the Kecskemét Magazine as well as at the Kecskenet Information website (www.kecskenet.hu).

His photos are usually displayed in the weekly magazine titled „Kecskeméti Lapok”. He is a founding member and a fellow-worker of the Hetényi Köztér (Plaza of Hetény) newspaper. A portrait movie of Iskander edited by Zsuzsanna Sári was presented on the 39th Hungarian Film Festival. He is married with two children: Leila who is an economist and Zsolt who is a lawyer. His wife, Sarolta Bodor works as a senior adviser for an insurance company.

Membership:

1968 – Rosti Pál Photo Club
1972 – Photo Club, Kecskemét
1980 – The Association of the Hungarian Photographers
1987 – Art Foundation (today: Association of the Hungarian Artists)
1990 – The Association of the Hungarian Journalists
He has also been a member of the Workshop Artistic Association.

The number of his awards, prizes is over one hundred, among others:

1968: National University and College Photo Competition Award

1978: 1st place at the 13th Gyula Kulich Premfoto Exhibition in Békéscsaba

1979: Art Award of Bács-Kiskun County

1986: SZMT-prize

1987: Award by the Ministry of Culture

2004: Award for the Public Education of Kecskemét

2005: Art Award of Bács-Kiskun County

2007: Candidate representing Bács-Kiskun County for Prima Primissima Award and reaching the final

2008: The order of merit of the Hungarian Republic - Knight Cross

2010: Regional Prima Award/Hungarian fine art category

2010: Award of the Ministry of Culture of Egypt

2011: Award of Ministry of Arts, Culture and heritage of Qatar

2011: Pilinszky Award

2012: "Pro urbe" Award, City of Kecskemet

2012: Order of Merit of the Hungarian Republic, Officer's Cross

2012: Pro Urbe Prize, Kecskemét

2012: Order of Merit of the Hungarian Republic, Officer's Cross

Main collective and one-man shows and exhibitions:

1975: Calgary (Canada), Alabama (USA)

1976: Calgary, (Canada), (New-Zealand), Dunaújváros (Hungary)

1977: Hongkong, Nagykanizsa, Mosonmagyaróvár, Szolnok, Gyula (Hungary)

1978: Kecskemét, Kalocsa, Hetényegyháza, Lajosmizse (Hungary)

1979: Dávod, Kecskemét, Pécs, Kaposvár, Marcalli, Izsák, Lakitelek, Kazincbarcika, Salgótarján, Makó, Kiskunmajsa, Balástya, Kiskunfélegyháza (Hungary), (Yugoslavia)

1981: Blida (Algeria)

1983: Budapest (Hungary)

1984: Kecskemét, Nyíregyháza (Hungary)

1987: Budapest (Hungary)

1996: (Denmark), Targu Mures (Romania)

2000: Szeged (Hungary)

2001: (France)

2002: Kecskemét, Dunaújváros (Hungary)

2003: Csongrád, Hódmezővásárhely (Hungary)

Miercurea Ciuc, Targu Mures, Odorheiu Secuiesc (Romania)

2004: Damascus, Jebla (Syria), Lattaki (Meridian), Kiskunhalas, Kecskemét (Hungary)

2005: Kecskemét, Békéscsaba (Hungary), Jebla (Syria)

2006: Kecskemét, Kecel, Császártöltés (Hungary), Zombor (Serbia)

2007: Kecskemét, Hetényegyháza (Hungary)

2008: Zombor (Serbia), Jabla (Syria), Kecskemét, Nagykőrös, Soltvadkert (Hungary),

2009, Lakitelek, Budapest, Kecel (Hungary),

2010: Tiszakécske (Hungary), Syria (Damascus, Latakia), Egypt (Kairo), Tokaj, Budapest, Kecskemét (Hungary), (Egyiptom "magyarab" szemmel).

2011, Katar -Doha

His works can be found in many collections, image library, museum, inter alia, Romania (Transylvania), Serbia, the Museum of Photography in Kecskemét, National Museum of Egypt (Ahmad Shawki Museum) and Latakia in Syria Cultural Center, Qatar and Oman, Art Photographers' Association.

A number of media appearances, weekly and daily newspapers, radio and television interviews dealt with in his works, both in Hungary and abroad

His permanent exhibition can be visited at the Community Centre of Hetényegyháza

Filmography:
 Film Portrait by Janos Kriskó, Kecskemet TV, 1996
 Film Portrait by Zsuzsanna Sári shown on 39rd Hungarian Film Festival, Bem Cinema in 2008
 Interview with photographer Bahget Iskander in Aljazeera, 2012.

iskander@iskander.hu,
 www.iskander.hu,
 Phone: +36-30/9381-880

مكانته

- اهتمت بعض الصحف المحلية والدولية اهتماماً كبيراً بالشخصية المهنية للفنان بهجت اسكندر وعبرت عن تقديرها لأعماله، وخاصة أعماله الفنية في عالم الصحراء، وأعماله المصوّرة بالأبيض والأسود التي تبرز البيئة والمحيط الاجتماعي والتي تصوّر الريف المجري وأنماط الحياة فيه.

- أولى الإعلام المسموع والمرئي أهمية كبيرة لأعمال الفنان على الصعيد المحلي والدولي، حيث أُجريت معه مقابلات تلفزيونية وإذاعية وصحفية حول تجربته الفنية، في المجر ورومانيا وصربيا ومصر وسوريا ودول عربية وأوروبية أخرى.

- تم عرض فيلم وثائقي عن حياة الفنان بمهرجان الفيلم المجري التاسع والثلاثين (39) من إخراج جوجانا شاري

2008 Zsuzsanna Sári

- أخرج János Kriskó فيلماً وثائقياً (بورتريه) عن

الفنان عام 1996 KTV

- تمت اضافته في برنامج موعد في المهجر عبر

الجزيرة الفضائية 2012

- عضو في الصندوق المجري للفنون عام 1987

- عضو في اتحاد الصحفيين المجرين عام 1990

- عضويات شرف لكثير من الأندية.

حصل الفنان على أكثر من مئة جائزة ووسام تقدير ، نشير الى أهمها :

1 – جائزة مسابقة التصوير الضوئي للمعاهد والجامعات المجرية (1968)

2 – المركز الأول في معرض جولا كوليتش للفنون التصويرية (1978)

3 – جائزة الفنون لمحافظة باتش كيشكون (1979)

4 – شهادة تقدير من وزارة الثقافة المجرية (1987)

5 – جائزة مدينة كشميت للثقافة العامة (2004)

6 - جائزة الفنون لمحافظة باتش كيشكون (2005)

7 – وسام الجمهورية المجرية (لقب فارس) (2008)

8 – جائزة شرف من أجل مدينة هاتين (2010)

9 – جائزة بريما الإبداع المميز (فئة الفنون التشكيلية المجرية) (2010)

10 – شهادة تقدير من وزارة الثقافة المصرية (2010)

11-شهادة تقدير من وزارة الثقافة القطرية (2011)

12-جائزة بيلنسكي للفن لعام (2011)

13-جائزة "pro Urbe" لعام (2012)

14-وسام الاستحقاق لجمهورية المجر (صليب شرف)

لعام (2012)

من مواليد سوريا – البرازين 1943/8/14

يعيش الفنان المغترب السوري بهجت اسكندر في المجر منذ

عام 1967، حيث حصل على شهادة دبلوم في الهندسة، ثم

على دبلوم في التدريس من الجامعات المجرية عام 1967

وهو يحمل الجنسية المجرية منذ عام 1979

الفنان بهجت اسكندر: متزوج، وله ولدان (ليلي مجازة في

الاقتصاد – جولت مجاز في الحقوق)، وله حفيدان.

يمارس الفنان بهجت اسكندر مهنة التصوير الضوئي منذ

عام 1968 وقد شارك في العديد من المعارض الفردية

والجماعية على صعيد المجر والعالم منذ عام 1973. يعمل

منذ العام 1990 (في الاستوديو الخاص به) على إصدار

بروشورات – مواد إعلامية، تصوير البورتريه والموديل.

أهم المعارض الفردية والجماعية:

أقام معارض فردية خاصة وشارك في معارض جماعية

في المجر وأحاء العالم، وتجاوز عددها مائتين وخمسين

معرضاً، نذكر منها:

شارك بمعارضه في كل من كندا (Calgary) 1975 –

أمريكا (Alabama) 1976 – نيوزلندا 1976 –

1977 Hongkong 1977 يوغسلافيا 1980 – الجزائر

1981 – الدانمرك 2000 – رومانيا 2000 – فرنسا

2001 – سوريا 2004 و 2005 – صربيا 2006

و 2008 – مصر 2010 - سوريا 2010-2011 قطر

الدوحة

له أعمال مقتناة في كل من الدول التالية:

المجر/هنغاريا، رومانيا، صربيا، الجزائر، سوريا، مصر،

دولة قطر.

يوجد له معرض دائم في كتشكमित- هاتين اجهاذا، كما

توجد أعماله في متحف كتشكमित، والمتحف القومي

المصري /أحمد شوقي/، والمركز الثقافي العربي

في اللاذقية /سوريا/ والجمعية القطرية للتصوير-

الدوحة، وكذلك في سلطنة عمان ايضاً.

دوره الثقافي:

- عضو اللجنة الاستشارية /الثقافية/ لمجلس عمدة

كتشكमित (منذ عام 2006)

- شارك في كتابة تاريخ المجر الحديث ونشرت أعماله

في كتاب (Fialat Írók Találkozója)

(2009-1979 Lakitelek)

- أنجز أعمال (البورتريه) الفريدة والمميّزة لكثير من

أعلام الأدب المجرى والفنّ المجرى، أمثال (جولا البش-

جورج فالودي- فرنس بودا- شاندر كانياي - اندرش

شوتو- نادور غيون- بيتر استر هازي- بلاج ديوسغي-

مانهرت توت)

- تربطه علاقة عمل وثيقة منذ /ثلاثين 03 عاماً/ مع

المجلة الدورية الأدبية الفنية (فوراش Forrás النّبع)،

كما يشارك دوماً بملتقى سنويّ (Veránka) للكّتاب

والشّعراء.

- يساهم من خلال لوحاته التصويرية وكتاباته في مجلة

(الذانوب الأزرق) التي تصدر باللّغة العربيّة وتصل

إلى أكثر من 20 دولة، يضيء ويعرّف من خلالها بالحياة

الثقافية المجرية وبالتّاريخ المجرى بأحداثه وأعلامه.

- زميل دائم في المجلة الدورية لمدينة كتشكमित، وعلى

الموقع الالكتروني للمدينة، حيث تنشر أعماله الفنيّة بشكل

مستمرّ في الصّحف اليومية للمدينة.

دوره الاجتماعي:

- عضو مؤسس، ونائب رئيس جمعية تنسيق وتجميل

المدينة والمحافظه على البيئة منذ عام 2003

- نظّم معرضاً عام 1989 وقدم ريعه للاجئين المجرين

من منطقة (اردية Erdély) وذلك في عام 1989

- نظّم معرضاً مشابهاً عام 1999 لمساعدة الأطفال ذوي

الاحتياجات الخاصة.

- رصد جزءاً كبيراً من الجائزة المائية (جائزة بريما)

التي نالها في عام 2010 لمتضرري الكارثة البيئية التي

حدثت في المجر (كارثة الطين الأحمر).

- قام بمبادرة ذاتية اجتماعية منذ عام 2006، وهي انقاء

(12 شاباً رياضياً) من الشبان الرياضيين الموهوبين في

مدينة كتشكमित، وأصدر تقويماً سنوياً يحمل صورهم،

إضافة إلى تنظيم معارض حول حياتهم الرياضية.

المهام الفنية :

- عضو في نادي بال روشتاي للتصوير الضوئي عام

1968

- عضو نادي كتشكमित للتصوير الضوئي عام 1972

- عضو في اتحاد الفنّانين الضوئيين المجرى عام 1980

Bahget Iskander
2012

"Az emberek túl sok falat építenek, és túl kevés hidat."
(Newton)

"We build too many walls and not enough bridges."
(Newton)

الإنسان قد بنى الكثير من الجدران ، و القليل من الجسور ،
(نيوتن)

1956

1959

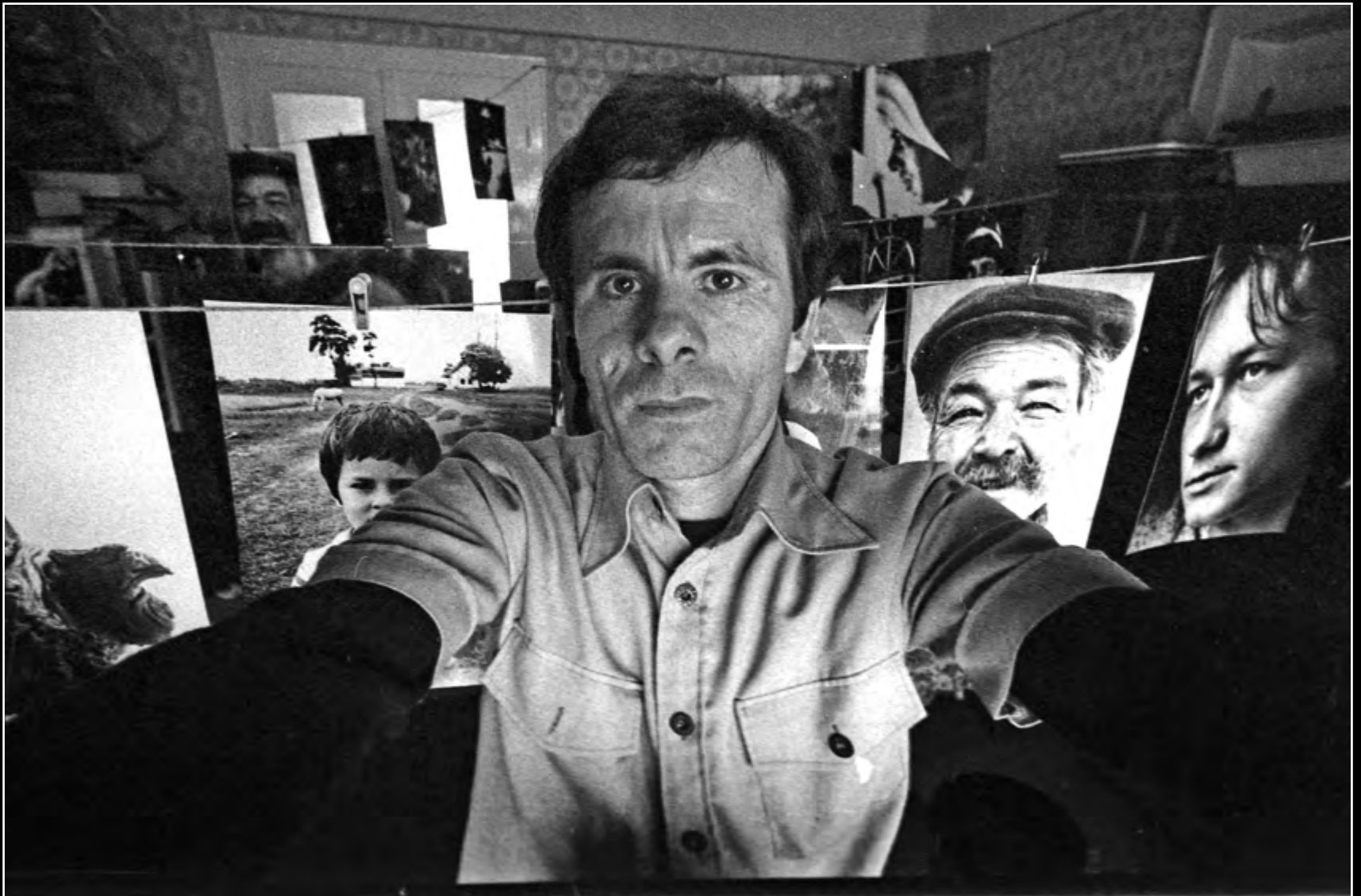
1968

1979

Részletek az önéletrajzomból
Moments from My Life
اجزاء من حياتي
1976

Leila
Leila
ليلى
1976

Kohászok
Metalworkers
عمال الفرن الحديدي
والصلب
1970

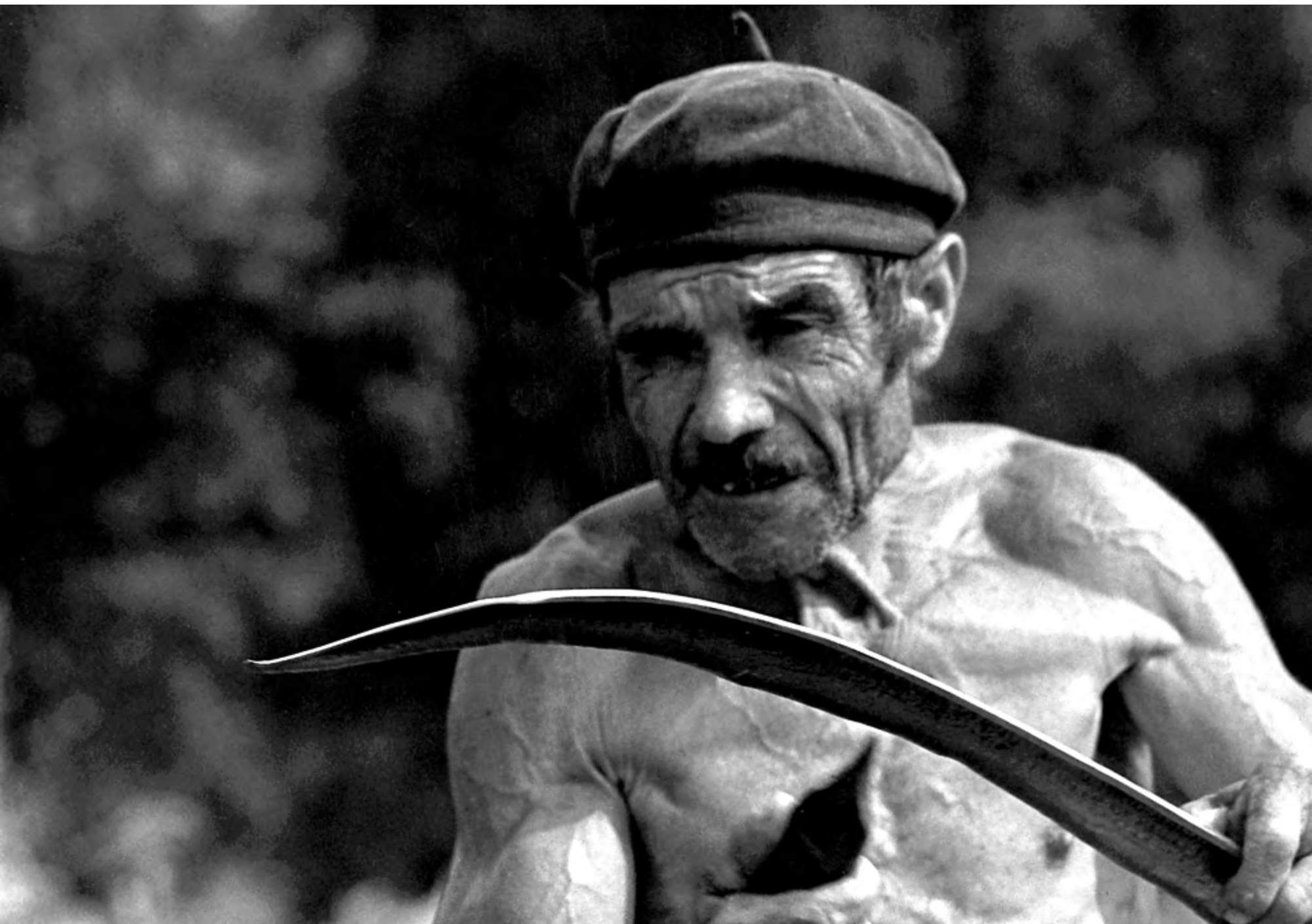

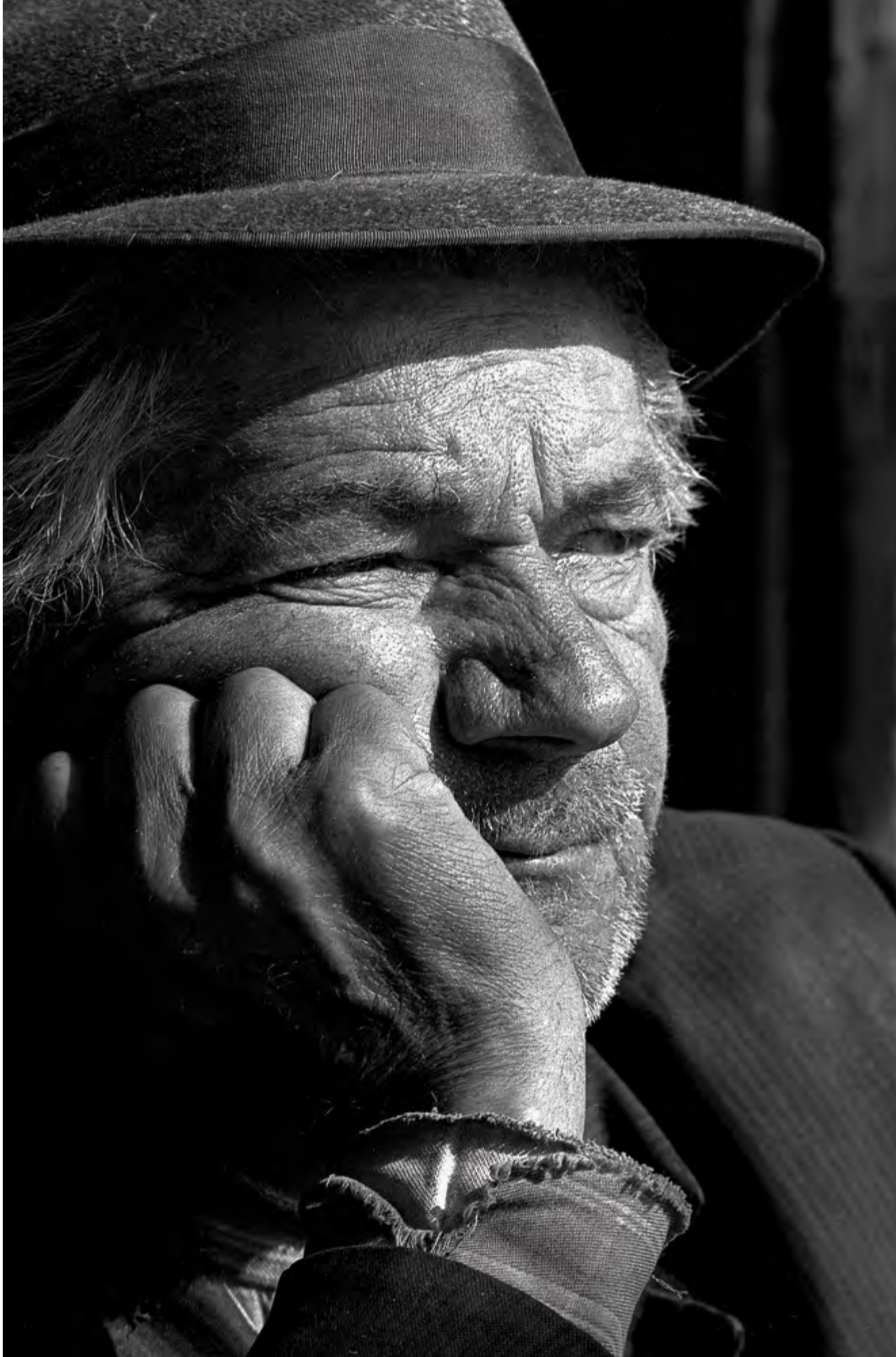
Csille
Bogie
عربة مناجم
1973

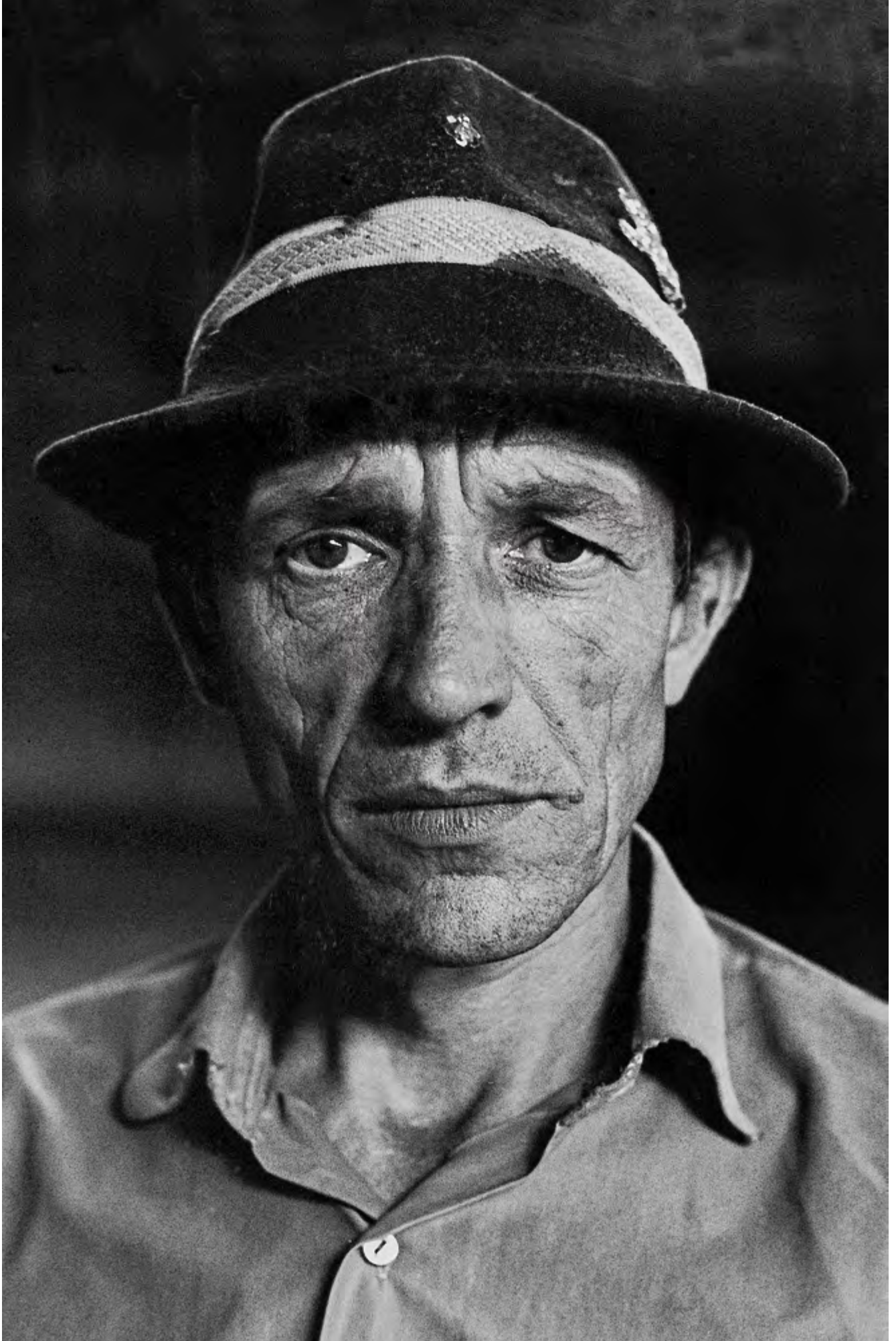
Kubikus
Construction
Worker
حفار
1973

Kaszás
Reaper
حصان
1974

Portré
Portrait
بورتريه
1971

Portré
Portrait
بورتريه
1974

Portré
Portrait
بورتريه
1973

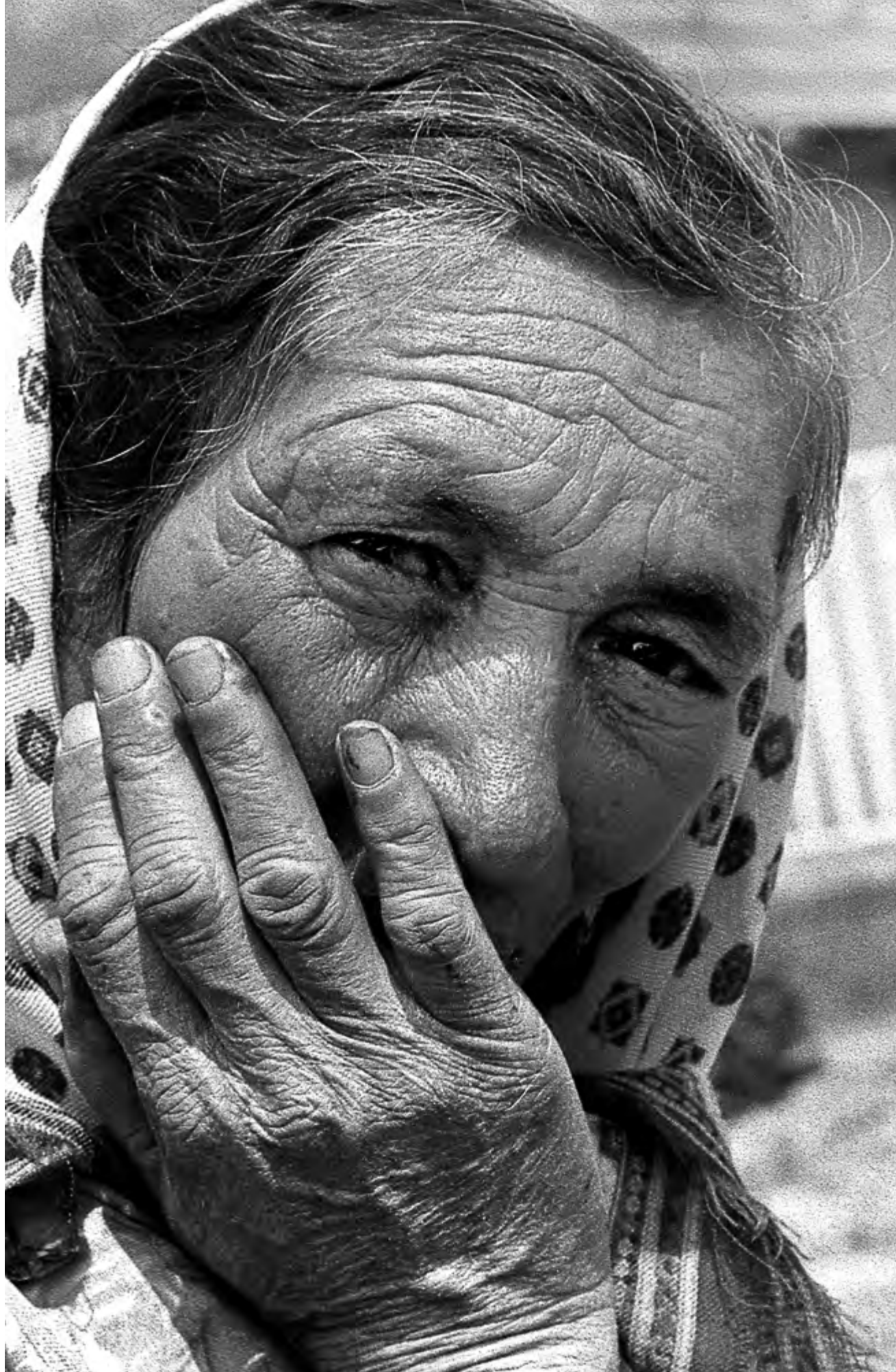
29

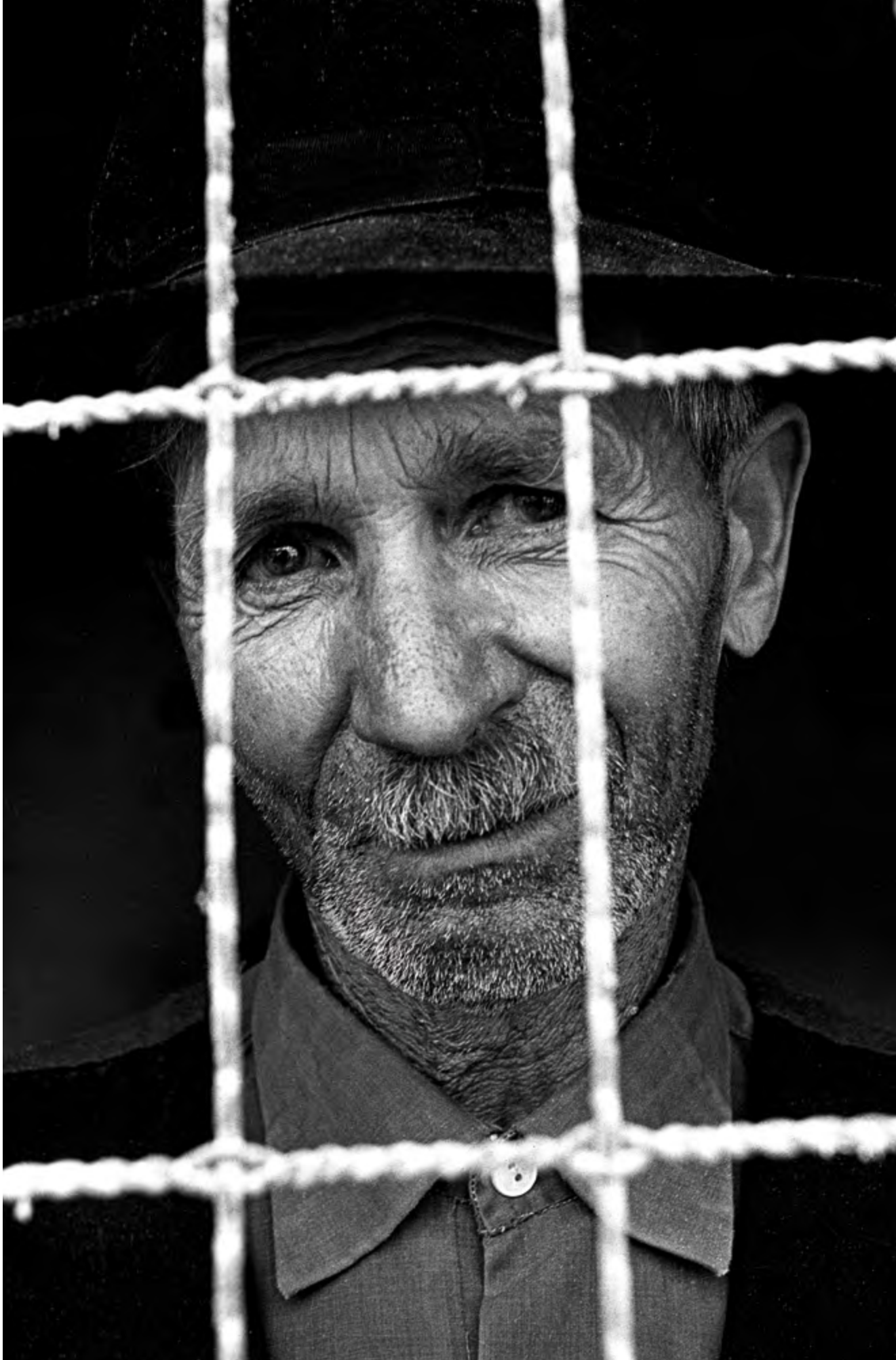
Vályogvetők
Brickmakers
عمال الأجر الطينية
1972

Vincellér
Vine Dressers
صانع الخمر
1972

Portré
Portrait
بورتريه
1984

Portré (Magyarország)
Portrait (Hungary)
بورتريه
1973

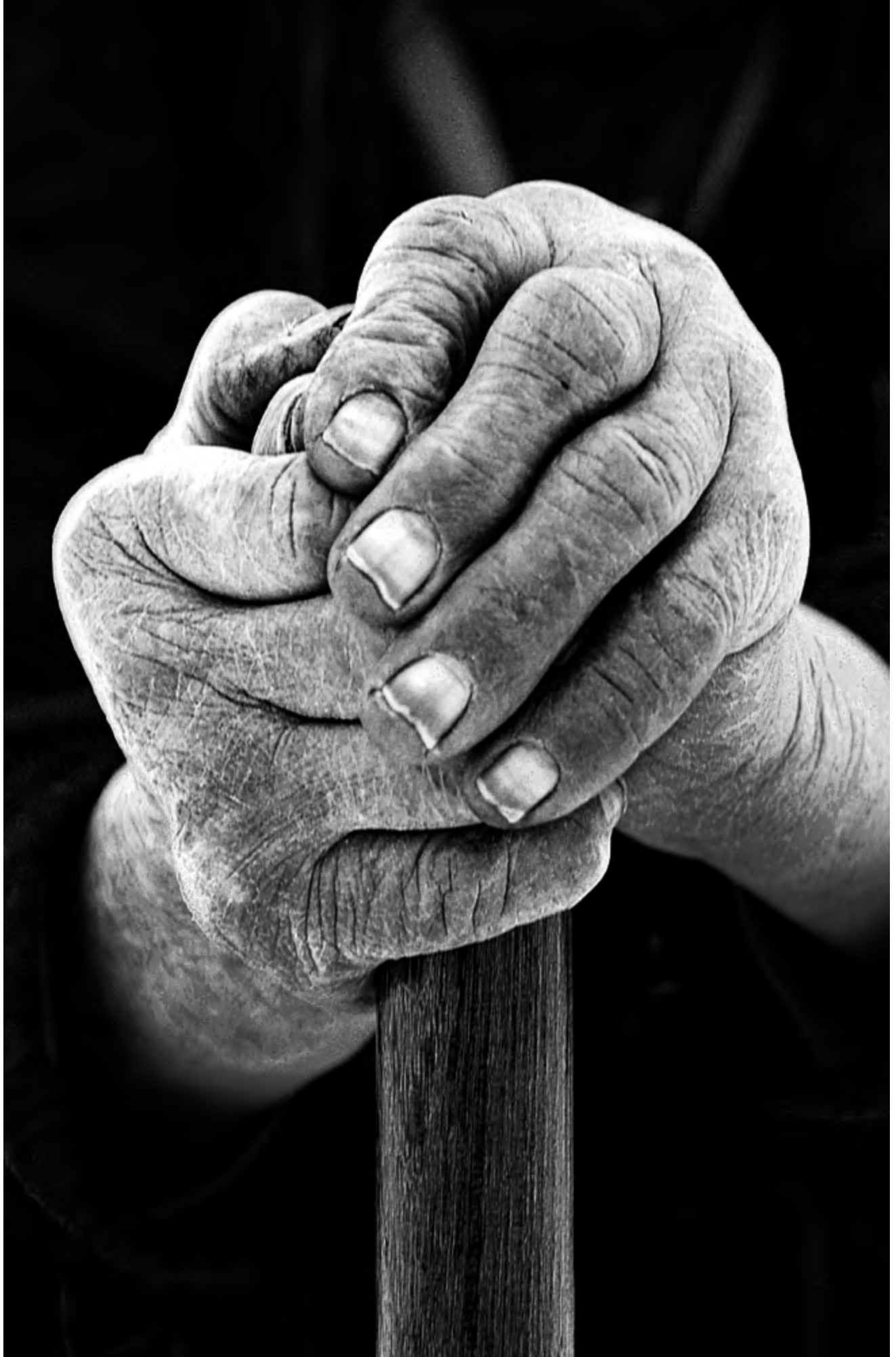

Fatima (Algérie)
Fatima (Algeria)
فاطمة
1981

Ragaszkodás
Devotion
حنان
1975

Kezek
Hands
ايداي
2007

Gémeskút
Draw Well
خشبة بئر
1975

Kezek
Hands
أيادي
1974

Moszkvai Találkozások
Encounters in Moscow
لقاءات موسكو
1985

Magyar tanyavilág
Rural World, Hungary
الريف المجري
1975

Magyar tanyavilág
Rural World, Hungary
الريف المجري
1975

Orgoványi női portré
Portrait from Orgovány
اركو فاني بورتريه
2007

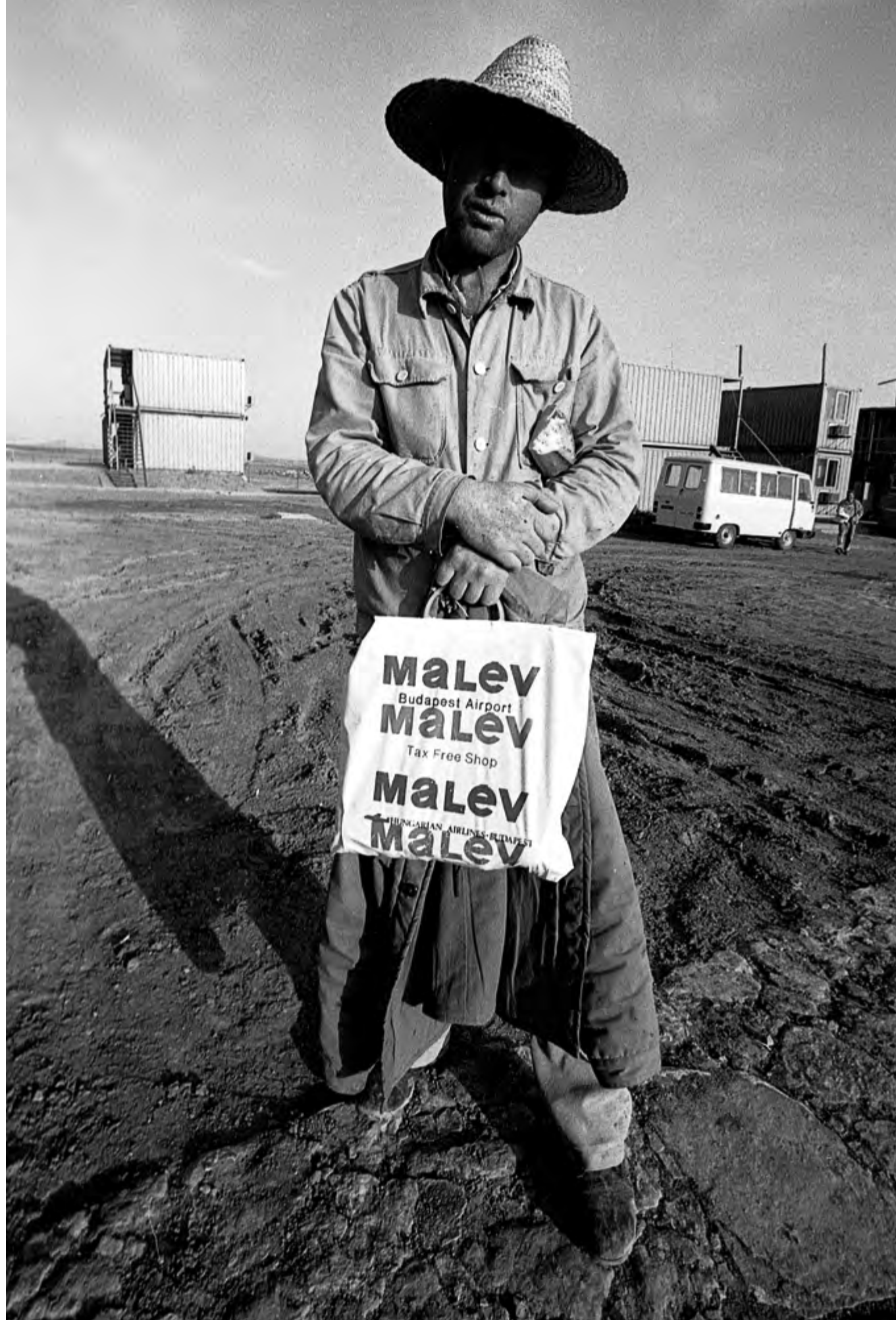

Gyermek portré - Magyarország
Child Portrait - Hungary
طفل مجري
1975

Gyermek portré - Algéria
Child Portrait - Algeria
طفل جزائري
1981

Keresztek
Crosses
اعمدة صليب
1975

Kompozíció
Composition
کومبو زیٹ
1975

Hódmezővásárhelyi
pap és lakhelye
Priest and His Place
راهب وبيئته
2011

Biztonsági őr (Algéria)
Security Guard (Algeria)
حارس
1981

Aratás (Algeria)
Reaping (Algeria)
حصاد
1981

Juhász (Magyarország)
Shepherd (Hungary)
راعي مجري
2007

64

Juhász (Algéria)
Shepherd (Algeria)
راعي جزائري
1981

Libakopasztás
Plucking Geese
تنف وسلخ
2001

Damaszkusz - játék a szabadsággal
Playing with Freedom, Damascus
لعب مع الحرية - دمشق
1995

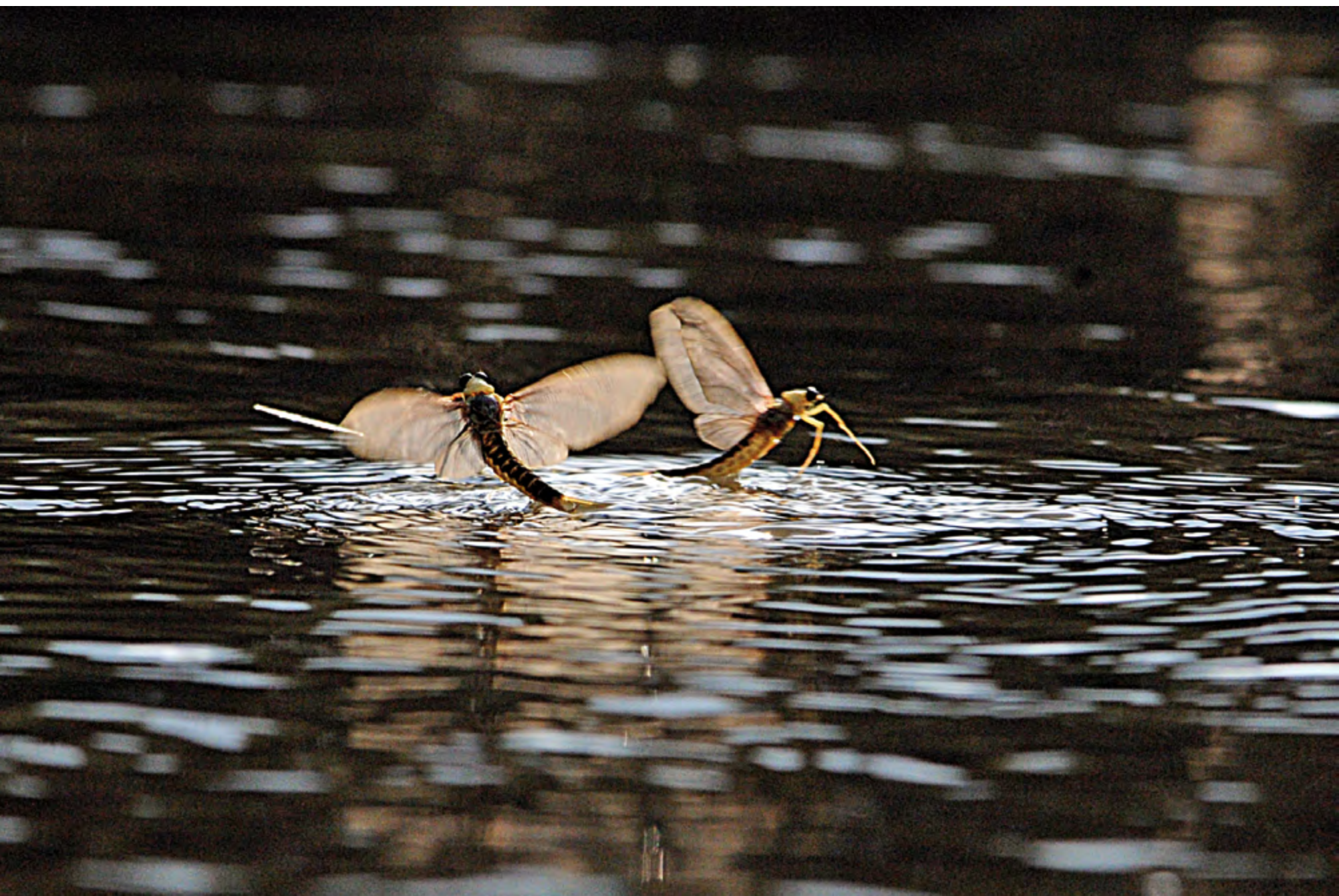

Időselet I-II.
Slice of Time I-II.
جزء زمني
2005

Tiszavirágzás (Csongrád) I-II.
Blossoming at the Tisza (Csongrád) I-II.
وردة نهر التيسا
2012

Magyarország I-II.

Hungary I-II.

هنغاريا

2000

Magyar kismamák
Young Hungarian Mothers
الأم
2007

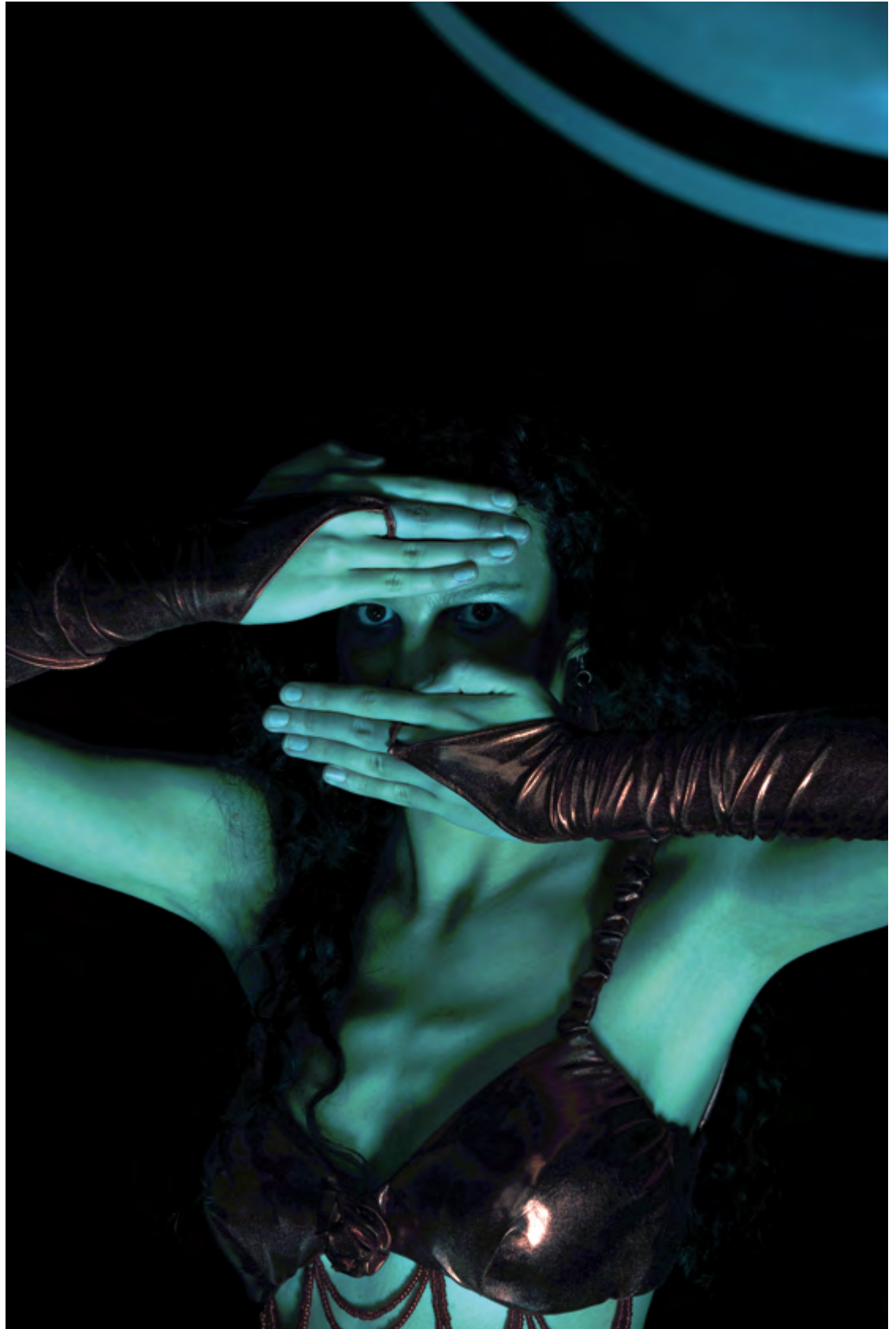

Maszkok
Masks
أقنعة
2007

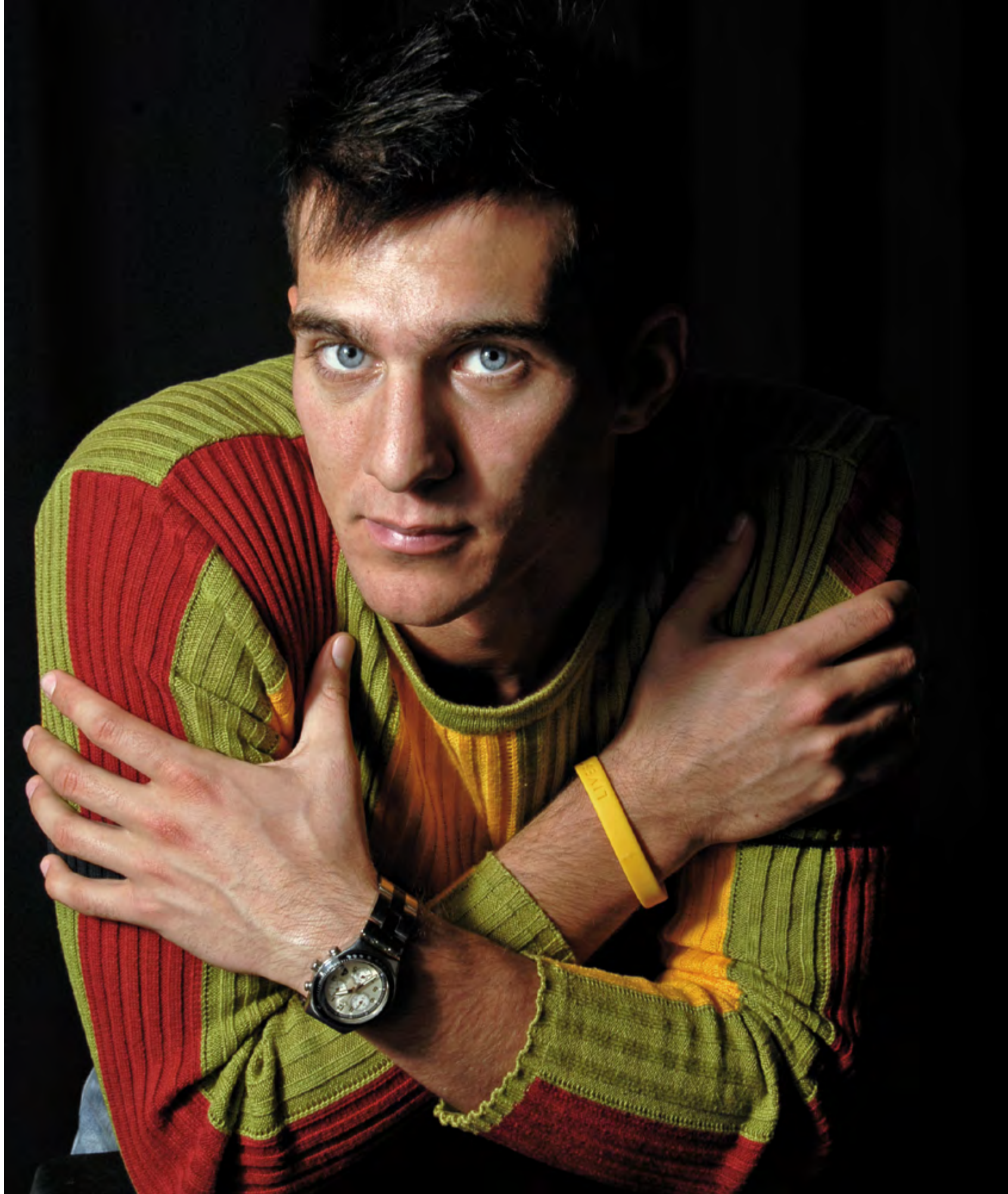

Můtermi portrék
Studio Portraits
اعمال في الاستوديو
2007

Mútermi portrék
Studio Portraits
اعمال في الاستوديو
2007

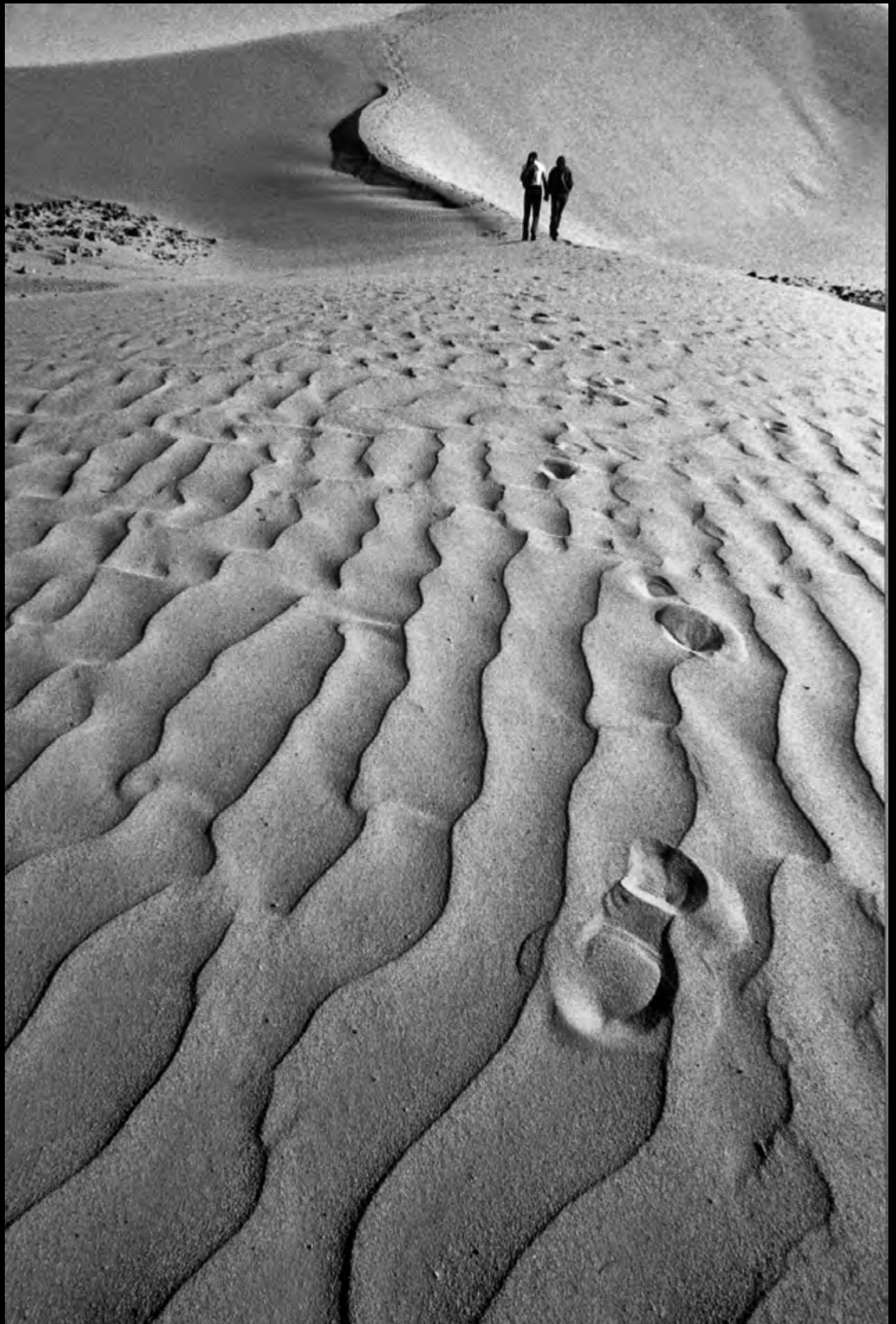

Maszkok
Masks
أفئعة
1974

Gardaja (Algérie)
Ghardaïa (Algeria)
غرداية
1981

Sivatag (Algéria)
Desert (Algeria)
صحراء
1981

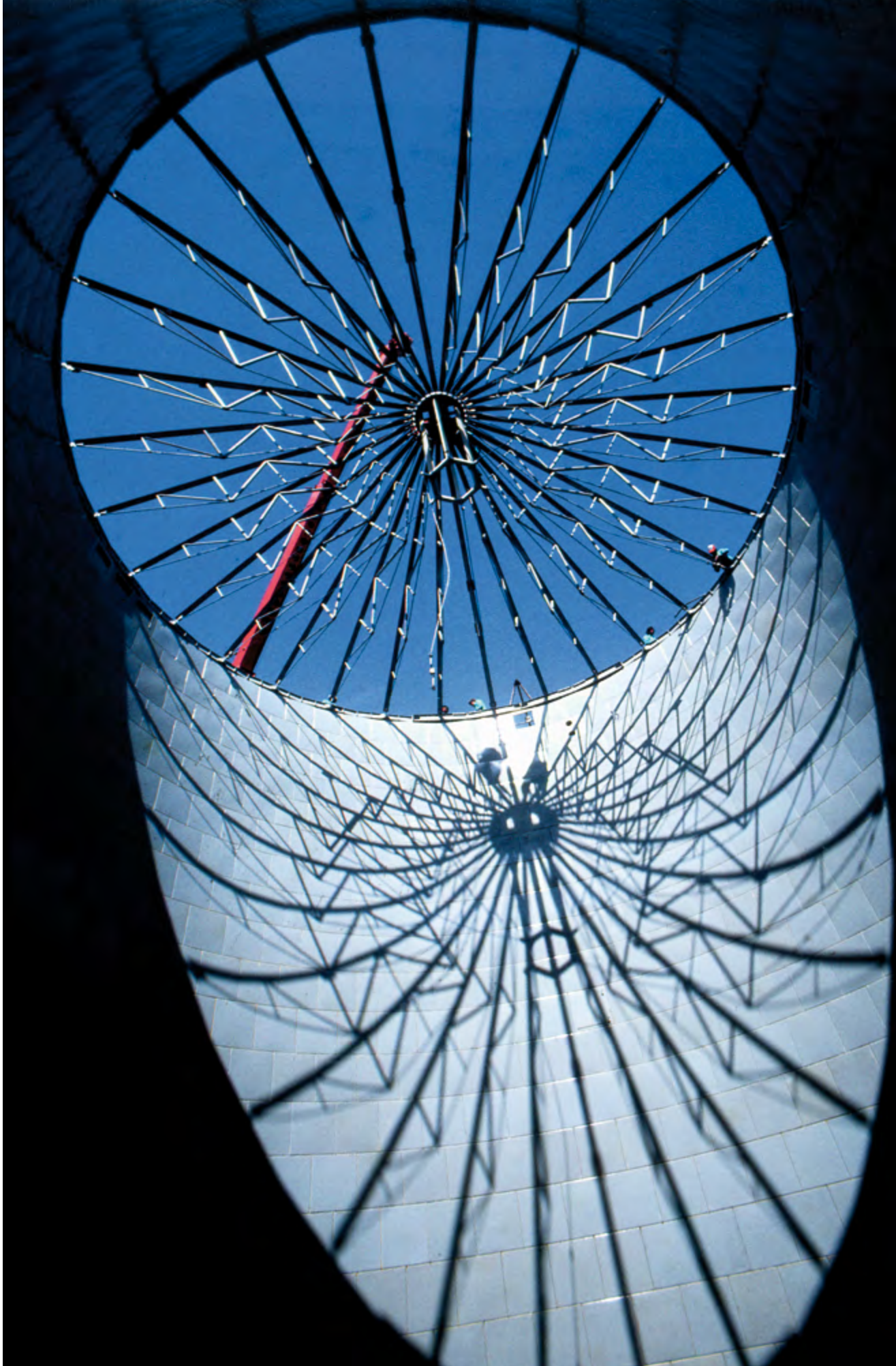

Természeti formák (Algéria)
Desert Formations (Algeria)
أشكال من الطبيعة
1981

Siló
Silo
صومعة حبوب من الداخل
1981

Dattya (Algérie)
Date Tree Trunk (Algeria)
نخيل
1981

Sivatag (Algéria)
Desert (Algeria)
صحراء
1981

Sivatag (Algéria)
Desert (Algeria)
صحراء
1981

Sivatag (Omán)
Desert (Oman)
صحراء
2012

Algériai táj
Ruffi Valley (Algeria)
منظر جزائري
1981

Hullám
Wave
موجة
1981

Algériai táj
Algerian Scene
منظر جزائري
1981

Tükrözés (Algéria)
Mirroring (Algeria)

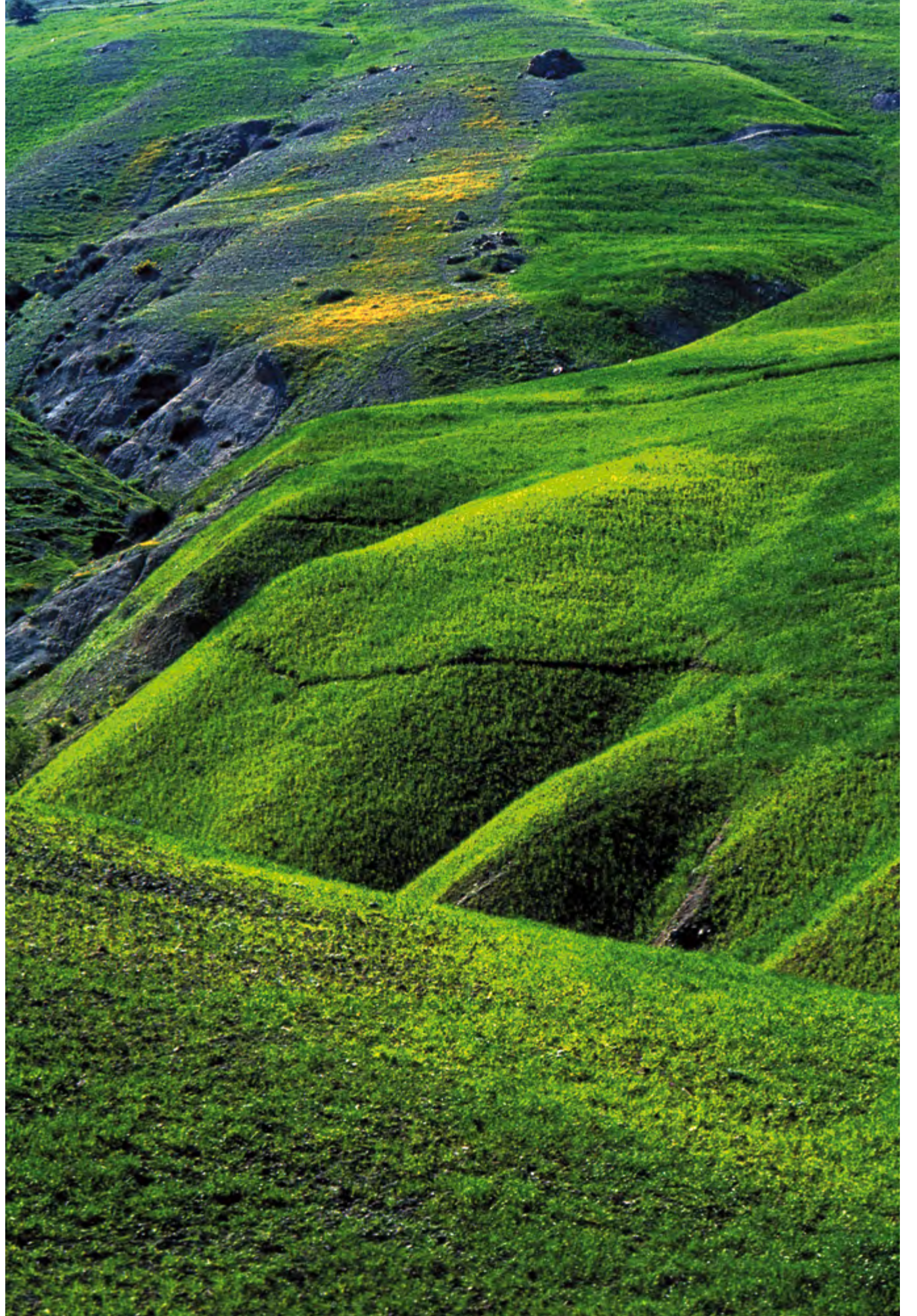
انعكاسات

1981

Kósvatag (Algéria)
Stone Desert (Algeria)
الصحراء الحجرية
1981

Horgász
Angler
صیاد سمك
2006

Erdélyi tájak
Transylvanian Scenes
مناظر طبيعة من الأردني
2003

Bugaci erdőút (Magyarország)
Forest Path in Bugac (Hungary)
طريق غابة في بوكا نس
2007

Tolnanémedi tájkép (Magyarország)
Landscape in Tolnanémedi (Hungary)
طبيعة مجرية
2008

Küzdelem
Struggle
مواجهة
2004

Bugaci téli táj
Winter Scene (Bugac)
شَاء بوكاتس
2007

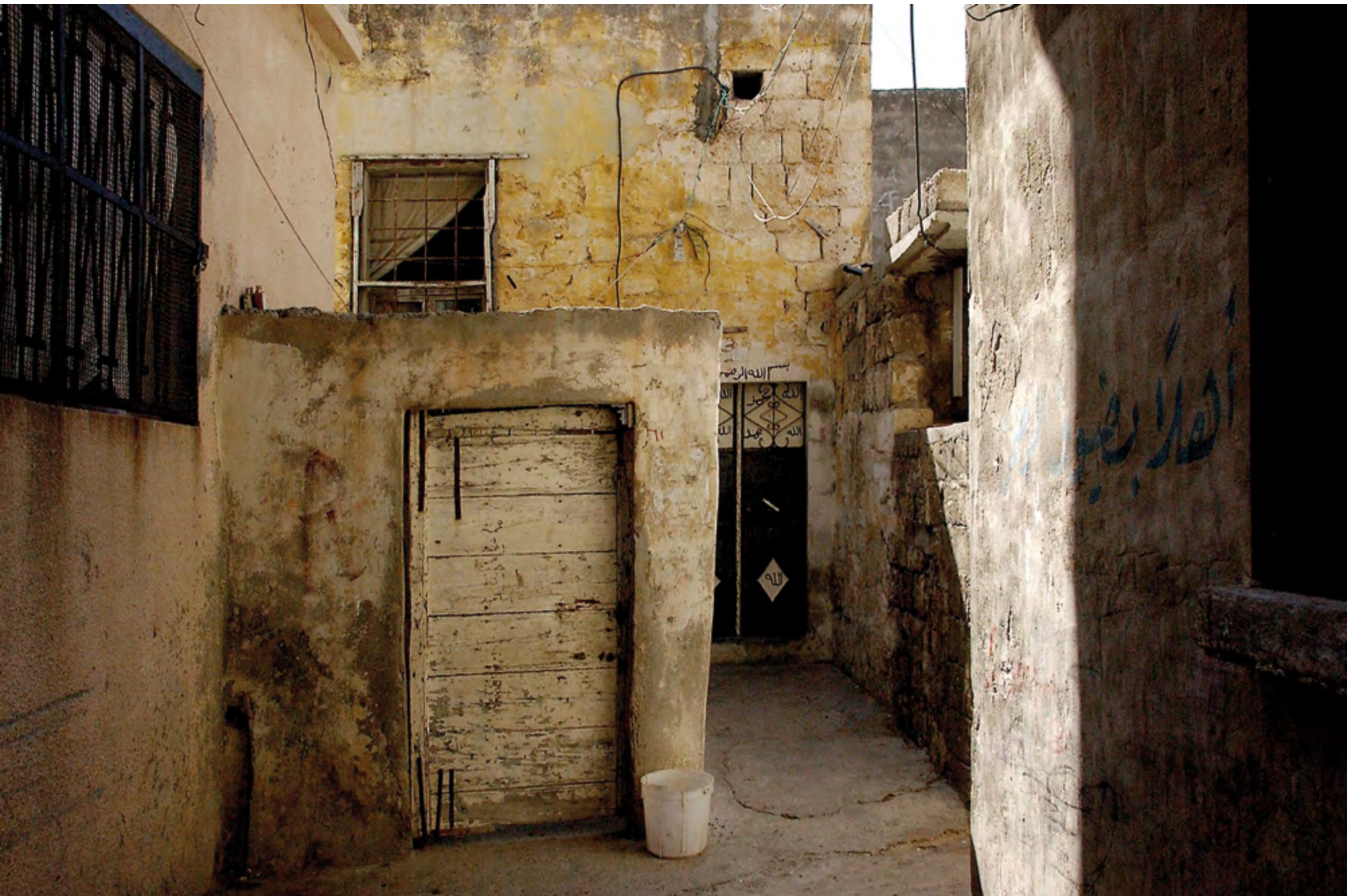
Téli tájkép I-II. (Magyarország)

Winter Scenes I-II. (Hungary)

منظر للشتاء

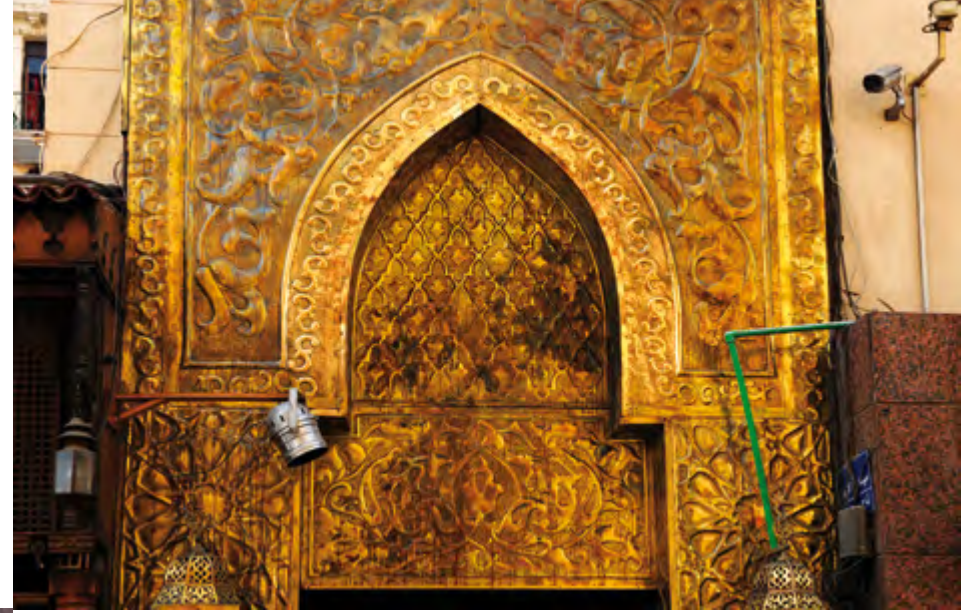
2002

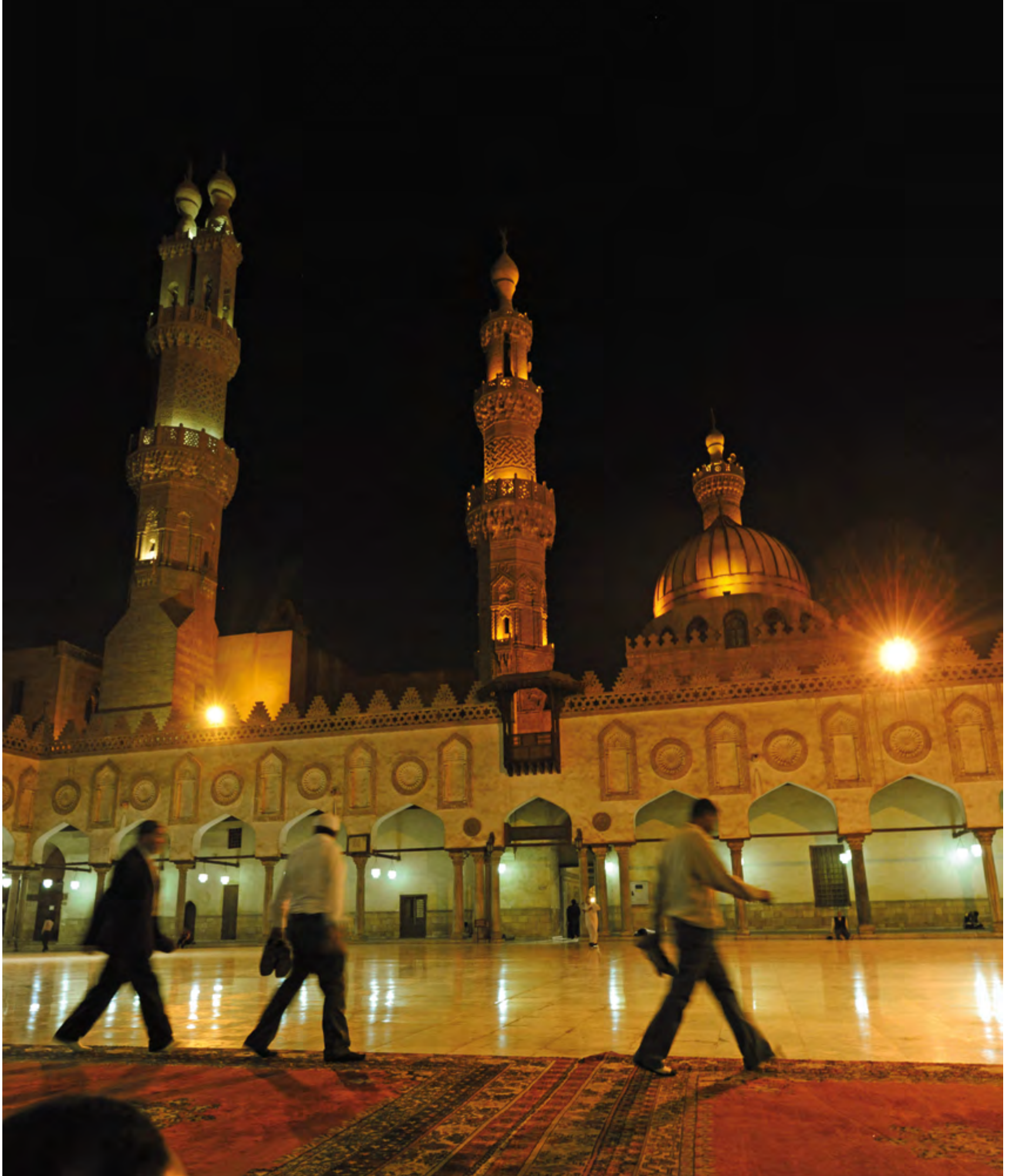

Arab udvar (Jableh, Szíria)
Arab Courtyard (Jableh, Syria)
حوش عربي
2004

Egyiptomi részletek
Egyptian Details
مناظر مصر
2010

محافظة الجيزة

إدارة جنوب الجيزة التعليمية

مدرسة

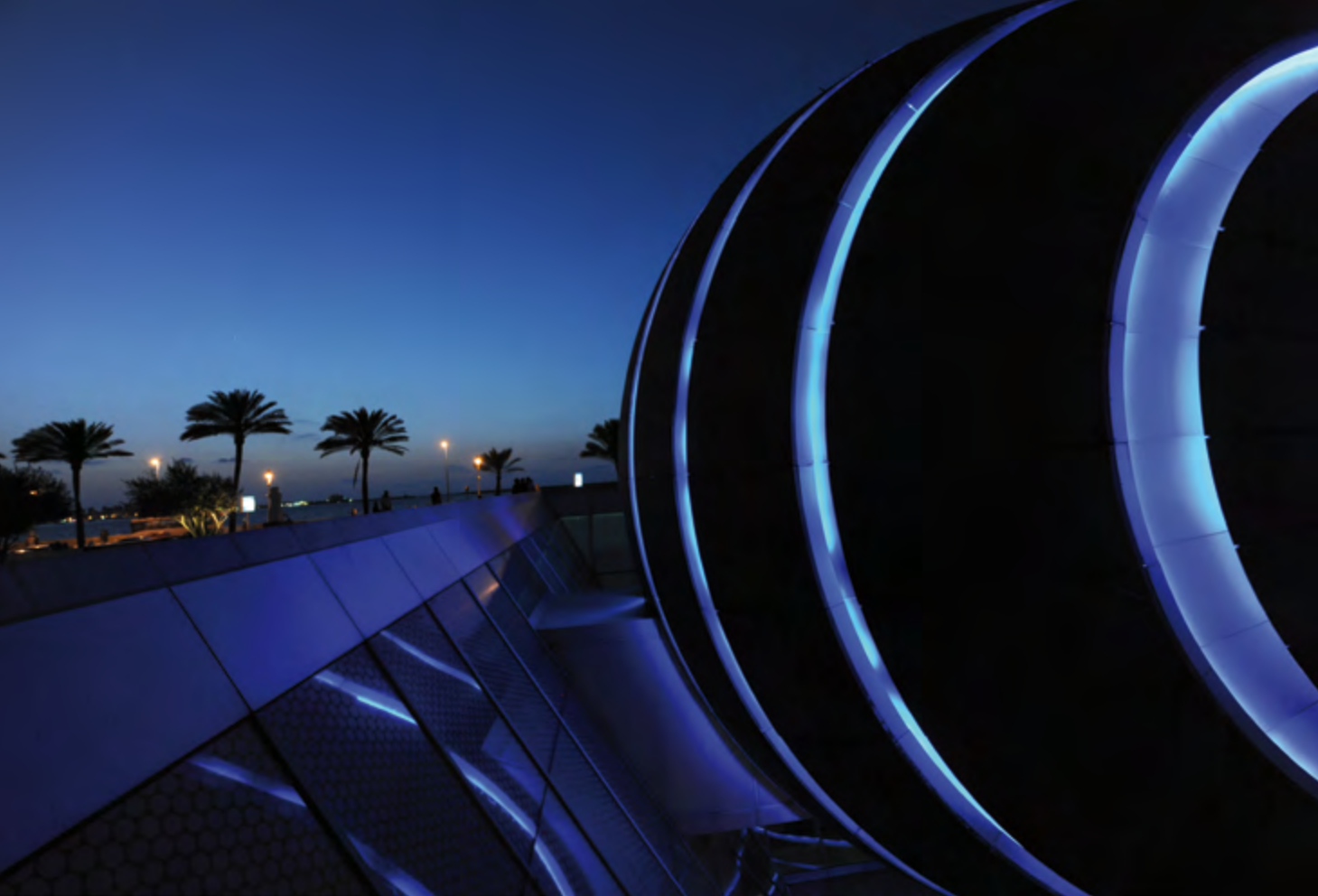
أمير الشعراء الجريد للغة

AEL S

Újságolvasó
(Egyiptom)
Newspaper Reader
(Egypt)
معرفة من هنا وهناك
2010

Alexadriai planetárium
Alexadria planetarium
كومبوزيت بلاناتوريوم
2010

Palmyra (Szíria)
Palmyra (Syria)
بالميرا
2010

Aleppói vár - csigalépcső
Aleppo Citadel - Spiral Stairs
في قلعة حلب
2010

Védelem II. (Egyiptom)
Defense II. (Egypt)
حماية
2010

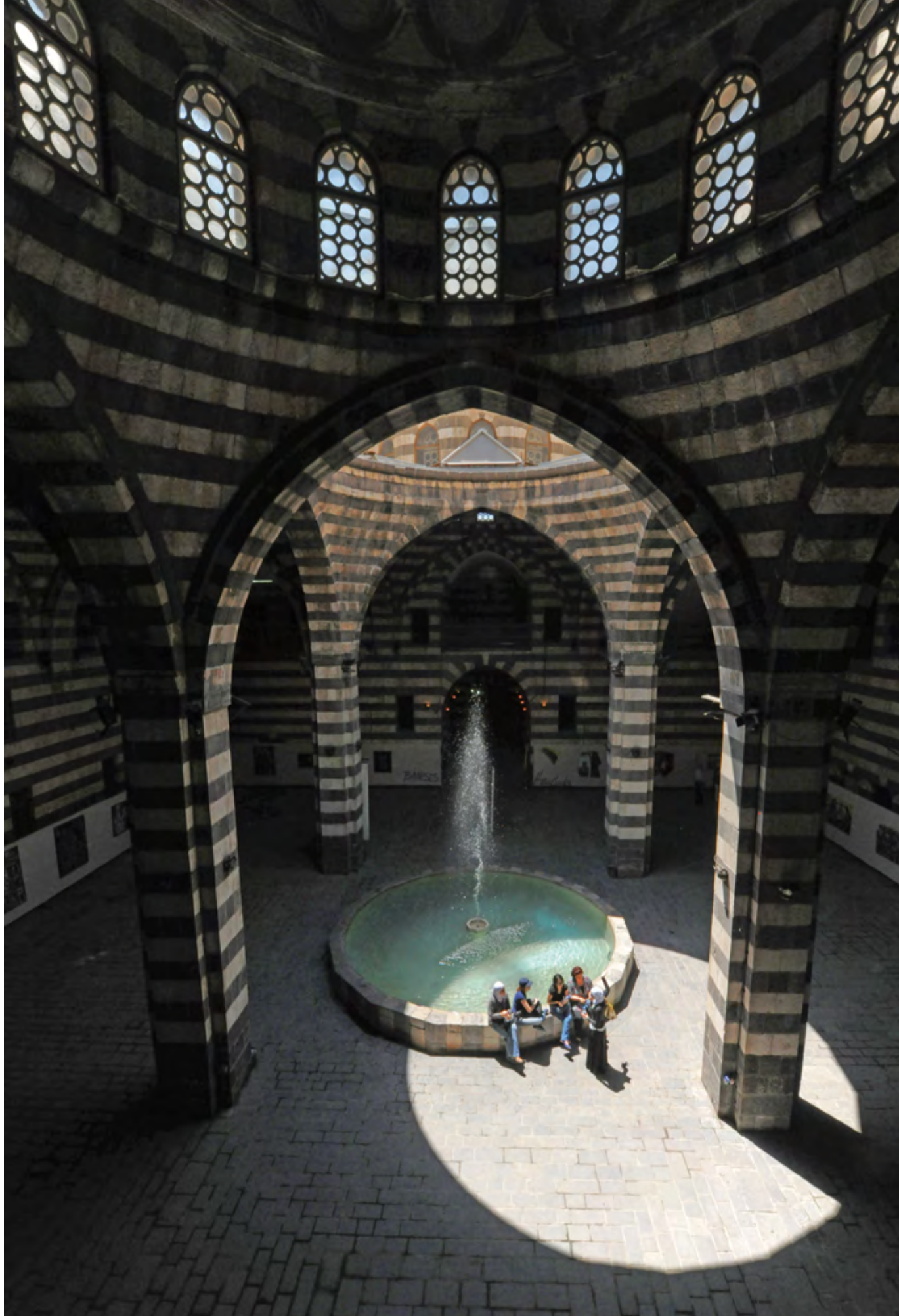

Malula (Sziiria)
Malula (Syria)
معلولا - سوريا
2008

Cím nélkül (Szíria)
Untitled (Syria)
بدون تعليق
2008

Al-Azim palota (Damaszkusz)
Al-Azim palace (Damascus)
قصر العظم-سوريا
2010

A mesés Kelet (Aleppó)
The Fabled East (Aleppo)
الشَّرْقُ السَّاحِر-حَلَب
2010

134

Hama (Sziíria)
Hama (Syria)
حمامة- سوريا
2008

Magyar napimádók
Sun Worshipers in Hungary
عباد الشمس
2007

Alexandriai oszlopok
Columns in Alexandria
أعمدة
2010

Kasszion-hegy (Damaskusz)
Mount Qasioun (Damascus)
جبل قاسيون-دمشق
2010

140

Damaszkuszi ritmusok
Rhythms of Damascus
ريميات دمشقية
2010

Kíváncsiság (Alippo)
Curiosity (Alippo)
التطقل
2010

A múlt ma (Egyiptom)
The Past Today (Egypt)
القديم الجديد
2010

Kairói éjszaka
Cairo night
ليالي القاهرة
2010

149

Budapesti fények
Lights in Budapest
بو دابست
2012

151

Arab arcok
Arab Faces
وجوه عربية
2012

Ománi bazár
Oman bazaar
بازار عماني
2010

Hagyományörzők (Katar)
Reenactment (Qatar)
تقاليد
2011

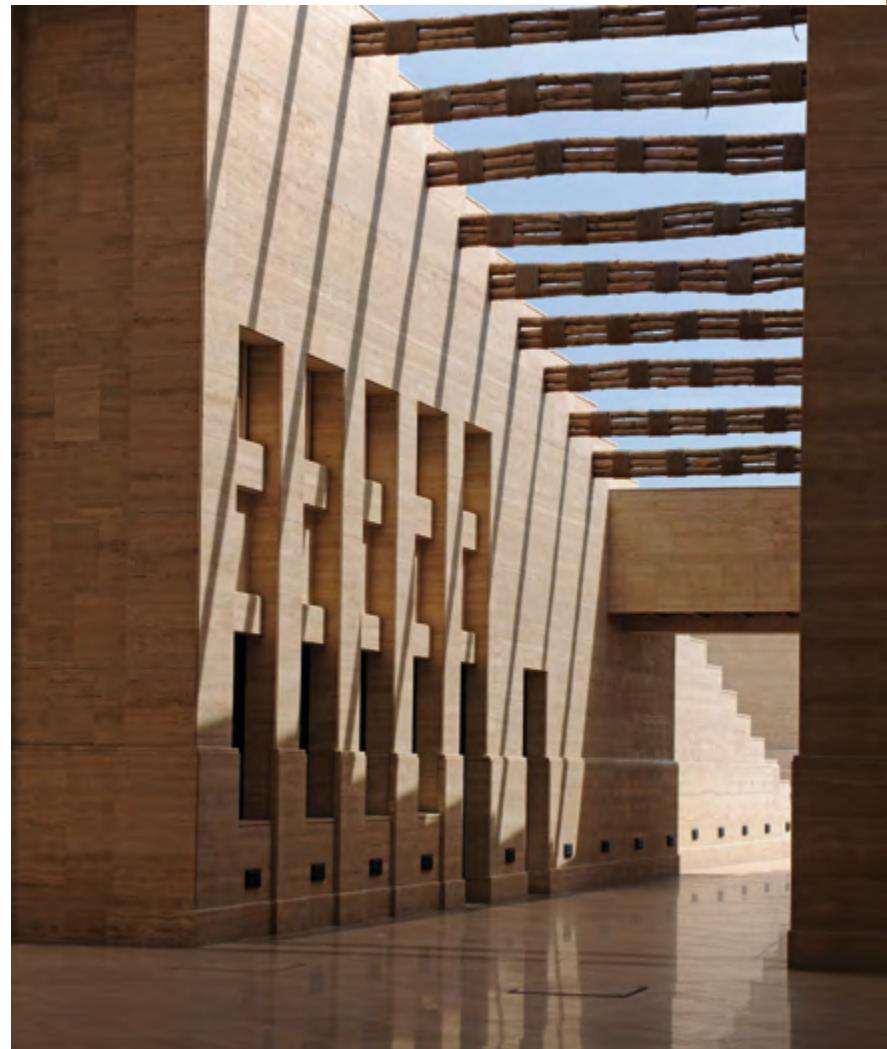
Büszkeség I-II. (Omán)
Pride I-II. (Oman)
افتخار
2012

158

Fényjátékok (Omán)
Play of Light (Oman)
اضائات
2011

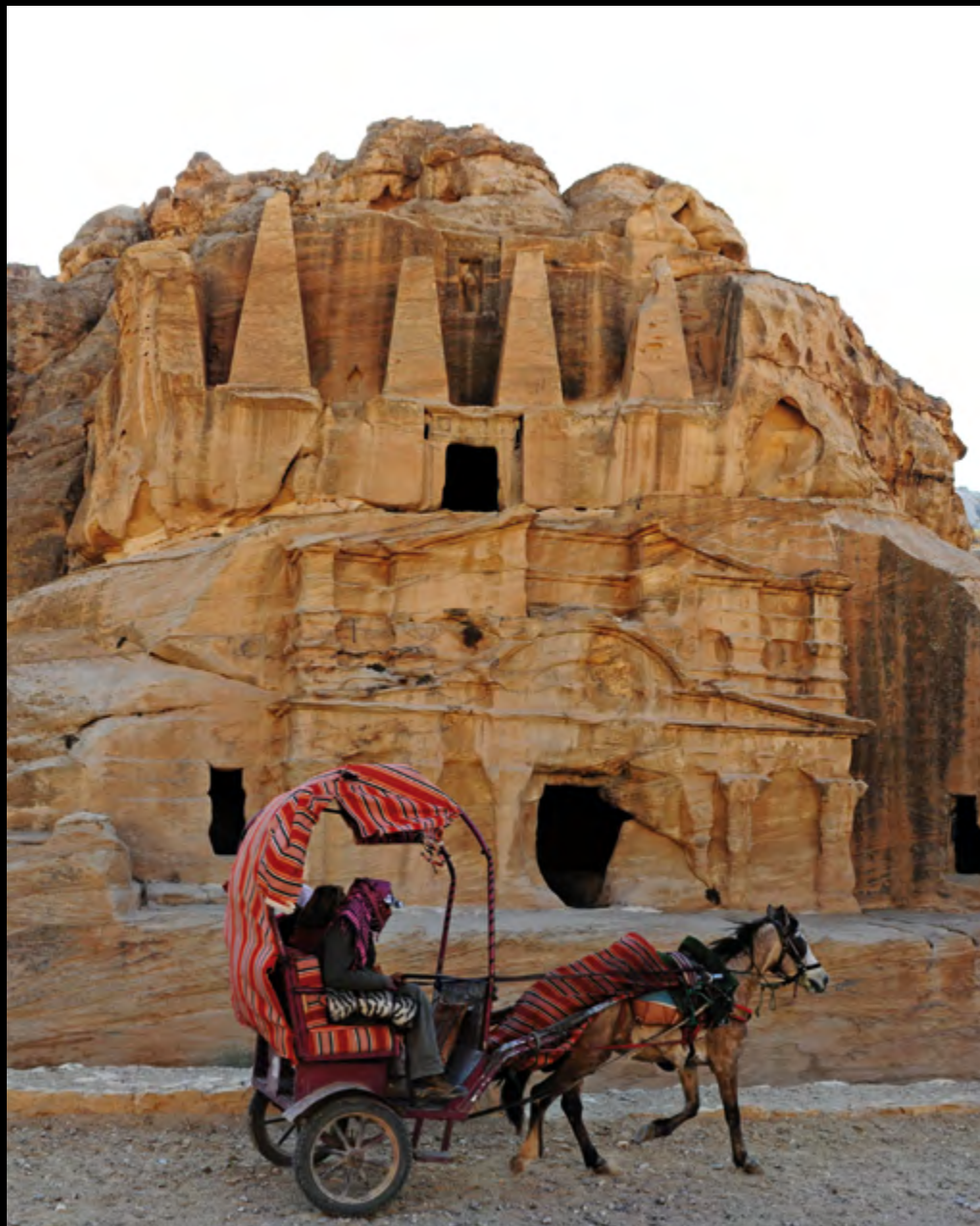

Katari fények
Lights of Qatar I-II.
اضواء قطرية
2011

Wadi Rum (Jordânia)
Wadi Rum (Jordan)
وادي روم
2011

Petra (Jordánia)
Petra (Jordan)
بتراء الاردن
2011

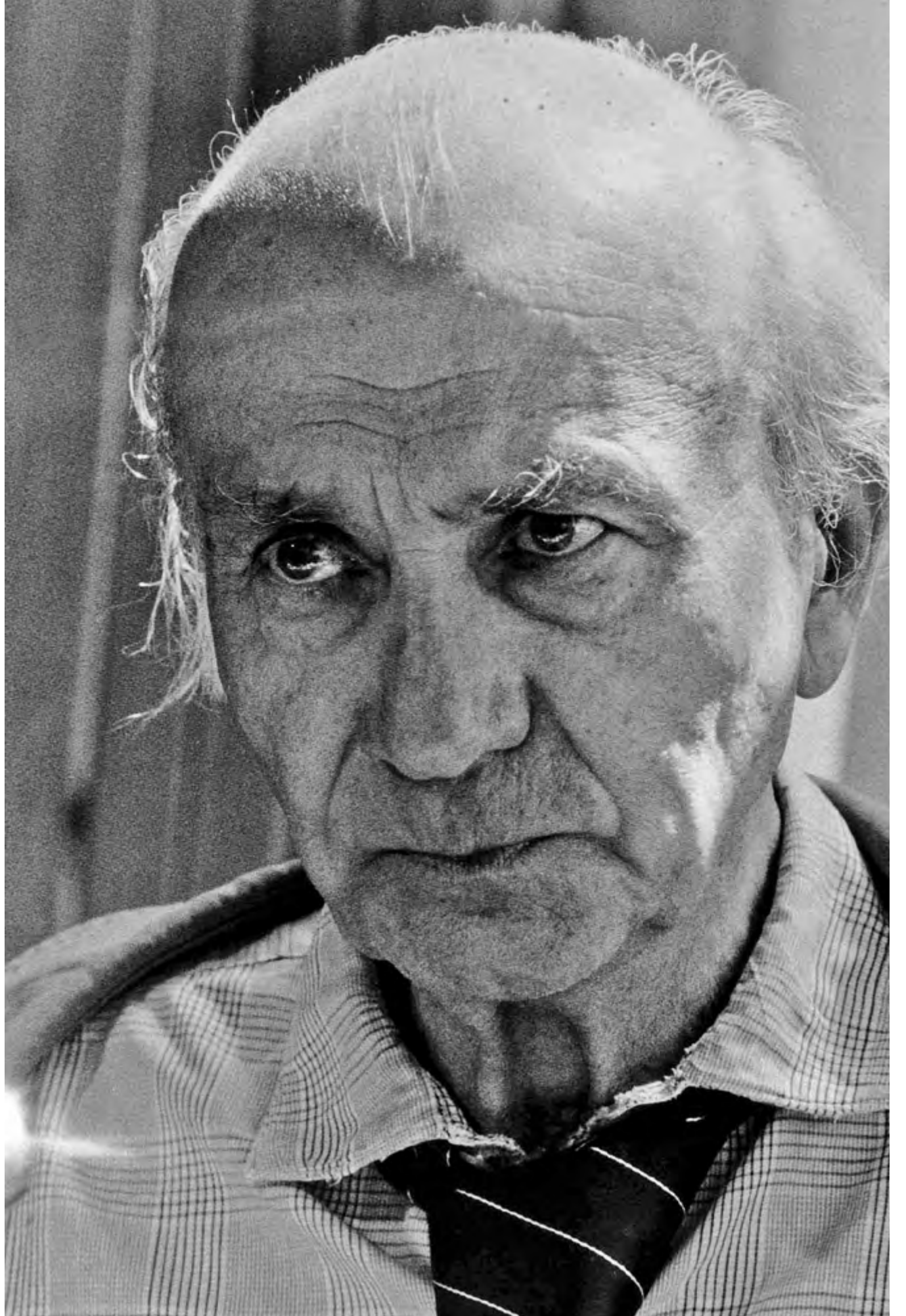

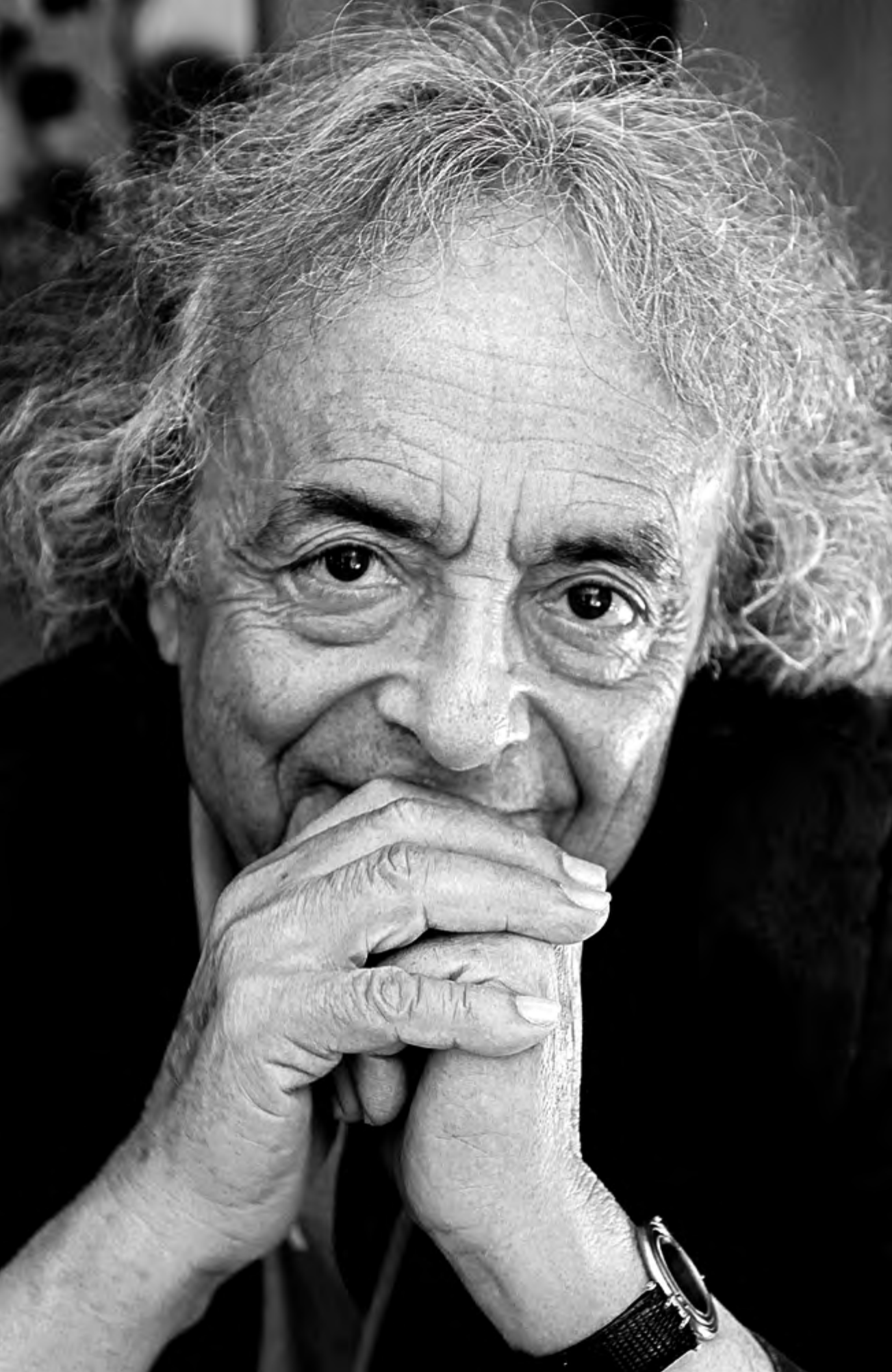

Őszi táj
Tranquility
الخريف
1975

Illyés Gyula
Gyula Illyés
الليش جولا
1979

Adonisz
Adonis
ادو نيس
2007

Faludy György
György Faludy
فلودي جورج
2000

VALLOMÁS

RETROSPECTION

VALLOMÁS

Tisztelt Olvasóm!

A kezében tartott album képeit egy egész élet munkájából, több ezer fotóból állítottam össze. A képek válogatása során rengeteg emlék elevenedett meg bennem, hiszen minden képemhez tartozhat egy történet. Bármilyen témát nagyon szívesen fényképezek, mégis azt mondhatom, hogy az emberek ábrázolása, a magyar tanyavilág bemutatása, a szociofotó áll a szívemhez a legközelebb.

Engedje meg, hogy néhány képem történetét megosszam Önnel. Remélem legalább olyan jó érzéseket keltenek majd Önben, mint amilyen szeretettel mesélem el én ezeket.

Őn egy Szíriai származású Magyarországon élő fotóművész albumát tartja a kezében, aki képeit a magyar és az arab világ mélyéről, rejtett zugaiból kínálja, és aki hisz a kultúrák egymás közötti pozitív áramlásában, a párbeszédben.

Üdvözlét az olvasónak!

A képek szerzője

1. Részlet az önéletrajzomból

A '70-es évek elején, mikor nagy szeretettel fotóztam a magyar tanyavilágot, magam is nagyon szerény körülmények között éltem. Két kisgyermekemmel és feleségemmel egy kis szobában. Ez a kis szoba a család mindennapi életén túl teret adott a fotószenvedélyemnek is. Itt hívtam elő, dolgoztam ki a képeimet, és itt szárítottam őket egy kifeszített ruhaszárító kötélén. Egyszer munka közben megálltam egy pillanatra, körülnéztem, és rájöttem, hogy én magam is érdekesen élek. Ott, munka közben megtaláltam a témát. Lelkesen elővettem a fényképezőgépet és elkezdtem fotózni, dokumentálni saját magamat és környezetemet. Ez a képsorozat később több díjat is kapott, és ezzel alapvetően meghatározta az életemet.

2. Ragaszkodás

Szintén a hetvenes években, Észak-Magyarországon voltam alkotótáborban, ahol Istenmezeje települést járva egyszer csak messziről megláttam egy idős nénit, aki kiskatona unokáját búcsúztatta. Amikor a fiú elindult, az öreg néni erősen megkapaszkodott a ház kerítésében, és nagyon szomorú, szinte síró szemekkel kísérte végig a fiút, amíg csak szemmel követni tudta. Azért is nagyon fontos nekem ez a történet, és azért is osztom meg Önökkel, mert az én hazámban akkoriban az a szemlélet járta, hogy a (ma már volt) szocialista országokban nincs szeretet, nincs családi kötelék, csak a munka a fontos a rendszernek. Ekkor vált számomra világossá, hogy hazámban hamis kép

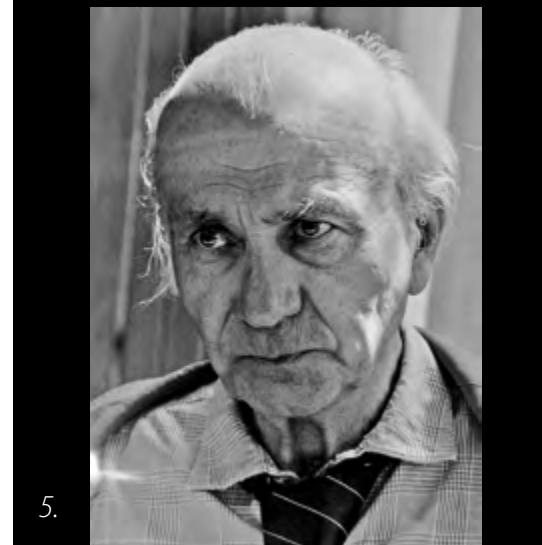
van a távoli emberekről, ugyanúgy, mint ahogy innen is másképpen ítélik meg a messzi országok szokásait. Ez a kép és a mögötte lévő történet megmutatta számomra, hogy milyen keveset is tudunk, és milyen keveset is értünk egymás kultúrájából.

3. Egy marék világ

Volt egy időszak, mikor témát keresve rendszeresen jártam a magyar tanyavilágot, és ezekre az utakra időnként a családom is elkísért. Egyik ilyen közös utunk során messziről megláttam egy tanyát, megálltunk, és kértem a feleségemet, hogy várjanak meg, hamarosan visszajövök. Ahogy odaértem, megtudtam, hogy éppen rokonok vannak vendégségben náluk Kanadából. Úgy éreztem, hogy ez a hangulat nem illik az én elképzelt képemhez, így fényképezés nélkül visszamentem a családomhoz. Ahogy odaértem, megláttam, hogy a várakozás ideje alatt a kislányom a tanya melletti réten hatalmas csokor virágot szedett, és most azt szorosan, féltőn öleli magához. Ekkor megéreztem, hogy szerencsére megvan az a kép, amit kerestem: egy jövőt jelképező gyermek, reményt keltő élet virágcsokorral, mögötte pedig a pusztuló tanya látványa. Ez a kép volt a '78-as kiállításom plakátja. 25 évvel később újra felkerestem a tanyát, elvittem az akkori modellt, a lányomat és készítettem egy újabb képet, hasonló kompozícióval. A tanya az idő során nem sokat változott. Néptelenebb, de színesebb hely lett.

4. Keresztek

A '70-es évek elejétől Kecskeméten élek. Mindig

érdeklődve figyeltem a város alakulását, fejlődését, szépülését, és mint lelkes lokálpatrióta legtöbbször igyekeztem ezt megörökíteni, dokumentálni. A Keresztek képem témáját akkor találtam, mikor a városközpontban egy új épület épült. Az épület helye, a pillérek és gerendák formája, a kép háttere mind arra inspiráltak, hogy úgy komponáljam meg a képem, mintha keresztek vennék körül az akkori pártközpontot. Megjegyzem, ezt a képet csak jóval a rendszerváltás után volt bátorságom közzé tenni.

5. *Illyés Gyula Lakiteleken*

A hetvenes évek végén Lezsák Sándor fiatal írótalálkozót szervezett Lakiteleken, ahova, mint régi ismerőst engem is meghívott, és én kiállíthattam néhány képemet. A találkozó ideje alatt számomra a legizgalmasabb dolog az volt, hogy személyesen találkozhattam Illyés Gyulával. Ez a találkozás nagyon fontos, meghatározó pillanata volt az életemnek. Kezet fogott velem, és én csak néztem ezt a nagyon nagy embert, a magyar irodalom, a magyar nemzet mítoszi alakját, ahogy feleségével, Flóra néniével csendesen ülnek és beszélgetnek a fiatalokkal. Közelebb kerülve hozzá, láttam, hogy mennyire emberi, mennyire sallangok nélküli, mennyire egyszerű, a szó legnemesebb értelmében. Néztem kockás, agyonmosott ingjét, kissé megkopott gallérját, és ettől még nagyobb ember lett számomra.

6. *Gorbacsov*

A '70-es '80-as években egy magyar cégnél, a

MEZŐGÉP-nél dolgoztam. A gyár többek között talajművelő gépeket, kultivátorokat, mezőgazdasági gépeket gyártott. Akkoriban rendszeresen részt vettünk a Bábolnai Napokon, és ezeken a több napos bemutatókon a marketing osztály munkatársaként én is jelen voltam. A feladatomból az volt, hogy a kiállításon megjelenő magas rangú, vezető beosztású emberekről, amennyiben a mi gépeink környékére kerülnek, képeket készítsék. Különösen „Havasi elvtársat” kellett figyelmem, és ha lehet, akkor a MEZŐGÉP gépeivel megörökítenem. Én akkor Havasit csak a TV-ből ismertem. Lelkesen vártam a pillanatot, amikor majd a kiállított gépeink felé jön, és végül meg is érkezett egy nagyobb csoporttal. A csoportban volt egy szimpatikus házaspár, aki több képre is rákerült, anélkül, hogy tudtam volna, kik ők. Néha kicsit arrébb is tessékeltem őket, mivel takarták Havasi elvtársat, és hát akkor ő volt a fontos. A kiállítás után a fotókat leadtam az igazgatónak, majd az ezt követő időszakban cégemtől Algériába kerültem kiküldetésbe, ahol gabonatarló silókat építettünk. Csak több, mint három év után jöttem haza Magyarországra. Egyik nap, amikor szokás szerint rendeztettem, selejteztam a dolgaimat - ilyenkor minden olyan képet, amiben nem érzem a művészi jelleget, széttedtem, megsemmisítetek – rábukkantam erre a régi képre, és nagyon ismerősnek tűnt a rajta lévő házaspár. Ekkor jöttem rá, hogy akit annak idején én még, mint ismeretlen ember fényképeztem, az addigra a világ egyik meghatározó alakja lett. A selejtezni kívánt fotóim között megtaláltam a Gorbacsov házaspárt! Eleinte senkinek nem nagyon mertem elmesélni a történetet, megmutatni a képet, mert attól tartottam, hogy esetleg tévedek. Egyedül a feleségem tudta, hiszen amikor tudatosult

bennem, hogy ki is van a képen, elkialítottam magam, hogy én lefotóztam Gorbacsovot, mire Ő csak annyit válaszolt: „Te megbolondultál”. A képet végül elvittem egy ismerősömhöz, és megmutattam neki a fotót, ő elvitte a legmagasabb rangú vezetőhöz, és azzal jött vissza, hogy azonnal elő kell keresni a negatívot. Mondtam magamban, hogy már csak ez hiányzott, hiszen hogyan is tudnám megtalálni a negatívot? A kép készült óta már több helyen is laktam, elkeveredhetett. Végül mégis megtaláltam, és továbbítottam az illetékeseknek. Így történhetett, hogy amikor 1985-ben a Gorbacsov házaspár Magyarországon járt, és Raisza Gorbacsova ellátogatott Kecskemétre, akkor a megyétől Iskander fotót kapott ajándékba.

7. *Magyarország 2000*

A kilencvenes évek elején, akkori szokásomhoz híven helyi buszjáratral közlekedtem. Éppen hazafelé tartottam, amikor az egyik megállóban felfigyeltem arra, hogy egy tipikusan magyar ember száll fel a buszra. Észrevétlenül néztem, vizsgálgattam Őt: derűs arc, nagy bajusz, tiszta ruha, fehér ing, fekete nadrág, fekete csizma, zsebóra elegáns láncsal. Nagyon jó érzés volt nézni Őt. Évekkel később az egyik kutató intézet felkért arra, hogy készítsék számára reklámfotót a magyar kukoricáról. Mikor megfogalmazódott bennem, hogy milyen kompozíciót is szeretnék készíteni, akkor jutott eszembe az a bácsi, akit közel 10 évvel azelőtt csak egyszer láttam, és akiről azt sem tudom, hogy ki, és azt sem tudom, hogy hol lakik. Emlékeztem azonban, hogy merre járt a busz, és megkértem a feleségemet, hogy segítsen nekem megkeresni Őt.

6.

7.

8.

Elindultunk a busz útvonalán, és minden buszmegálló környékén megkérdeztem az embereket, hogy lakik-e a közelben egy bácsi nagy bajusszal, és leírtam, hogy néz ki. Nehéz volt a feladat és elég bizonytalan a végkimenetel. A keresés vége felé bementem egy kis élelmiszerboltba az egyik buszmegálló környékén, és megkérdeztem az eladót, hogy lakik-e itt, vagy a közelben egy ilyen idős ember? Egy rövid gondolkodási idő után az eladó a közelben futó sínek irányába mutatott, és mondta, hogy a kanyar felől szokott jönni egy ilyen bácsika tejet és kenyeret vásárolni. Nagyon hálás voltam és nagyon örültem az információnak. A boltos elmondása alapján, az ottani szomszédok segítségével nagy örömmre megtaláltam a bácsit. Akkor úgy éreztem, mintha egy elveszett rokonomat találtam volna meg. Elmondtam neki, hogy miért is keresem, mire ő azt válaszolta, hogy nem ér rá ilyen dolgokkal foglalkozni, és nem is érti, hogy miért pont Ő az, aki erre a feladatra megfelel. Hosszú beszélgetés után végül mégis igent mondott, és kikötötte, hogy csak vasárnapi nap lehet, és mondta az időpontot. Addigra én felkészültem, elmentem érte, elhoztam a műtermembe, és elkészítettem a képet. Szinte baráti viszony alakult ki köztünk. Később többször is meglátogattam. Az idősök otthonában is, majd a kórházban is. Sajnos már nincs köztünk.

8. Orgoványi portré

2007 elején, egy hideg, havas napon egy nagyon kedves festőművész barátommal utaztunk együtt a vadonatúj, négy kerékmeghajtású fekete színű terepjárójával Bugac-Orgovány felé. A táj gyönyörű hófehér volt, a levegő hideg és tiszta. A barátom nagyon

gyorsan vezette az autóját, ezért amikor egyszer csak hirtelen valami különösét láttam, és kértem, hogy álljon meg, akkor már jó pár száz méterrel is elhagytuk azt az idős nénit, aki ebben a zord időben is havat lapátolt, és aki nagyon felkeltette az érdeklődésemet. A barátom jelezte, hogy ő inkább megvár, ebben a hidegben őt nem érdekli az adott téma, és nem tolat vissza. Én kiszálltam, és visszamentem a nénihez. Már messziről hangosan köszöntem neki, hogy ne hogy megijedjen, és a bizalmát elnyerjem. Ahogy közeledtem, láttam, hogy nagyon régóta lapátolhat, mert több száz méteren át el volt már takarítva a hó. A néni egyedül, újságpapírba csavart csizmás lábbal, kesztyű nélkül dolgozott. Megkérdeztem tőle, hogy miért csinálja ezt, hiszen messze van már a háztól, és még havazni is fog. Azt felelte, hogy „... azért csinálom, mert hátha eljönnek a gyerekeim látogatába...” - Nagyon megérintettek a szavai, és beszélgetni kezdtünk. Nagyon tájékozott volt a világ dolgairól. Engedte, hogy lefotózzam, és én sok képet készítettem. Egy sorozat meg is jelent ebből a képanyagból a Forrás folyóiratban. Annyira megfogott a néni története, hogy elhatároztam, hogy egy év múlva karácsonykor újra meglátogatom Őt. Így is lett. Egy év múlva barátommal, Füzi Lászlóval, a Forrás főszerkesztőjével, egy egész napi keresés és várakozás után végre találkoztunk vele. Vittünk neki egy kis karácsonyi ajándékot, egy virágcsokrot és a folyóiratot, amiben a képei megjelentek. Amikor bementünk hozzá, rendkívüli rend és tisztaság fogadott, és nagyon jó érzés fogott el minket. Kérdezte, hogy van ez, miért látogattuk meg Őt? - Nem értette. „Mi csak meg szeretnénk köszönteni.” - mondtuk. Jóízűen beszélgettünk szent karácsony előestéjén. Búcsúzáskor mondta, hogy

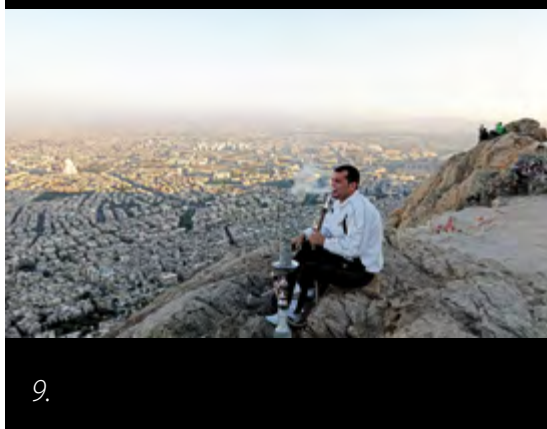
csak úgy enged el, ha elfogadjuk az Ő ajándékát. Kolbászt és tojást adott, amit elfogadtunk. Nagyon kedves emlék Ő nekem.

9. Kasszion-hegy (Damaskusz)

Kiállításom volt Szíriában, és én kihasználtam az alkalmat, hogy az országot járva fotókat készítek a tájról, az emberekről. Eljutottam többek között a Damaskusz felett elterülő Kasszion-hegyre is. Késő délután, még a naplemente előtt kaptattam felfelé a hegy emelkedőjén, amikor észrevettem, hogy egy arab férfi magányosan ül a hegy oldalában, és vízpipázik. Nagyon megtetszett a látvány, közelebb mentem hozzá, Ő azonban észrevett, és egyértelműen jelezte, hogy egyedül szeretne lenni. Mégis odamentem hozzá, és mondtam neki, hogy fotóművész vagyok, nagyon megkapott a látvány, és szeretném Őt lefotózni. Megörökölt az egyszerű, ritka nyugodtságot, ahogy élvezte a tájat, és a vízpipája füstjét. Megengedte, hogy elkészítsem a képet. Megkérdeztem, hogy ki Ő, és mit csinál itt egyedül? Elmondta, hogy Jordániából, Ammanból érkezett, informatikus és csak azért jött Damaskuszba hogy a Kasszion-hegyről vízpipázva élvezhesse a naplementét. Megdöbbenő volt számomra, hogy ezért az egy órányi élményért képes 360 km-t megtenni. Gondoltam, ezek az igazi értékek.

10. Volt egyszer egy cukorgyár

2010-ben az egyik barátommal ellátogattunk a szülőfalujába. Író barátom terve az volt, hogy ír egy könyvet a gyerekkori emlékeiből, és engem kért meg arra, hogy készítsem el a fotókat a könyvéhez. Nagyon sok

9.

10.

11.

képet készítettem. Fényképeztem szép templomot, általános és középiskolát, temetőt, patakot, folyócskát, vasútállomást. Szép hely volt, dolgos falunak tetszett. Amikor azonban egy iparterületre értünk, megdöbbenve pillantottam meg a falu valódi alakulásának a szimbólumát, a petőházi cukorgyárat. Lerombolva, szétverve, magas kerítéssel körbe zárva – Akkor az fogalmazódott meg bennem, hogy egy áldozatot látok. Vagy egy baleset, vagy a rendszerváltás áldozatát. Nagyon szomorú látvány volt.

11. Erzsébet királynő Algériában

1980-as évek elején Algériában dolgoztam, 300 magyar munkatársammal együtt gabonatároló silókat építettünk az országban. Így ott voltam akkor is, amikor 1980 októberében hatalmas földrengés rázta meg az országot. El Asnam, a rengés epicentrumához legközelebb eső város teljesen lakhatatlanná vált, és a rengés rengeteg áldozatot követelt. És ott voltam akkor is, amikor 1982-ben a Párizs – Dakar Rally az országon keresztül vezetett. Ez a verseny azért volt kivételes, mert indult rajta Mark Thatcher, Margaret Thatcher, akkori államfő fia is, aki csapatával együtt eltévedt, és csak több napos keresés után sikerült megtalálni őket a sivatagban. A földrengés áldozatai miatti részvét kinyilvánítására és a megtalált versenyzőért érzett hálából II. Erzsébet Algériába látogatott, és úgy hozta a sors, hogy felkereste azt a szép várost is (Blida), ahol akkor laktam. Amikor ezt megtudtuk, akkor az egyik magyar barátommal úgy döntöttünk, hogy elmegyünk az ünnepségre, és üdvözljük a királynőt. Szép, napos, meleg idő volt. A

királynőt óriási tömeg fogadta, rengeteg programmal, hagyományörző előadással, népviselettel... Megjegyzem, mi az előző napon kolera elleni védőoltást kaptunk, ezért mindketten sántítottunk egy kicsit, mert nagyon fáj az oltás helye. A királynő látogatása szigorú program szerint zajlott, meglátogatott egy szupermarketet, egy mecsetet... stb. Én sok fotót készítettem, és mint ilyenkor mindig, a témára koncentráltam. Nem figyeltem, hogy hol vagyok és ki van körülöttem. A látogatás a végéhez közeledett. A királynő és Algéria akkor államfője, Chadli Bendjedid épp egy fát ültettek közösen, az esemény emlékére, amikor a fényképezőm lenszén keresztül azt láttam, hogy egy barna, nagyon nagy darab, határozott ember indul felém. Nagyon hevesen gesztikulált, és amikor odaért hozzám határozottan megkérdezte, hogy mit csinállok. Fogalmam nem volt arról, hogy mi is lehet a probléma, de ösztönösen a zsebembe nyúltam, és odaadtam neki a Magyar Fotóművészek Szövetségének tagsági igazolványát. Egy másodpercre átvette tőlem majd vissza is adta és intett egy másik embernek, hogy foglalkozzon velem. Én csak ekkor vettem észre, hogy már jó ideje elhagytam a tömeg számára fenntartott, kordonnal elválasztott területet, és réges-régen a több soros védőkordonon belül vagyok, megkülönböztető jelvény vagy mellény nélkül. Ráadásul csak nekem volt olyan méretű nagy táskám, amit oda már nem engedtek be. Hogy mikor léptem át ezt a kordont, nem tudom, és útitársamat is elvesztettem már szem elől. Amikor visszakaptam az igazolványomat, ösztönösen elkezdtem hátrálni, és visszatértem a kordonon kívülre, a tömegnek fenntartott részre. Ezután sokáig gondolkodtam azon, hogy

a munka szeretete és az alkotás öröme néha milyen veszélyes, vagy kellemetlen helyzetbe sodorhatja az embert. Mintha tudatosan így irányítottam volna mozgásomat, pedig csak ösztönösen cselekedtem. A helyzet pedig akkor nagyon veszélyes volt: egy szíriai származású magyar állampolgár, egy afrikai arab államban, az angol királynő közelében fényképezve hivatalos engedély nélkül – érdekes ezt végiggondolni.

Bahget Iskander

Dear Reader!

I have assembled the pictures in the album you hold in your hands from the work of a lifetime, thousands of photographs.

Making this selection brought to life in me a vast number of memories, after all, there is a story attached to almost every one of my pictures. I am happy to photograph any subject, but depicting people, revealing the world of Hungarian rural communities, and socio-photography stand closest to my heart.

Allow me to share with you the stories behind a few of my pictures. I hope these awaken feelings in you as warm as the affection with which recount them.

You are holding in your hands the album of a photographic artist of Syrian origin living in Hungary, who offers you pictures he has brought to light from the deep recesses of the Hungarian and Arab worlds, and who believes in positive interplay among cultures, in dialogue.

I wish the reader all the best!

Author of the pictures

1. A Moment from My Life

At the beginning of the 1970s, when I was ardently photographing rural communities, I too was living in very modest circumstances: in one small room, with two little children and my wife. This room served not only the everyday life of the family, but also my photographic passion. This was where I developed and enlarged my photos, and dried the prints on a stretched clothesline. Once while working I stopped for a moment, looked around, and realized that I too am living an interesting life. Then and there, I found my subject matter. I grabbed my camera and started taking pictures, documenting myself and my surroundings. Subsequently this series of pictures received several awards, and the course of my life was basically set.

2. Devotion

Also in the seventies, I was attending an artists' retreat in northern Hungary. While in the village of Istenmezeje, I caught sight of an elderly woman at a distance, saying goodbye to her grandson, who'd been conscripted. When the boy set out, the grandmother clutched the fence in front of the house, and with very sad, tear-filled eyes watched the departing boy till he could no longer be seen. This story is important to me also for another reason, which is why I'm sharing it with you. At the time, the impression in my homeland was that there was no room for love or family bonds in the countries of the eastern bloc, that only work is important to the regime. This was when it became clear to me that in my homeland there

is a false image of far-away people, just as from here the customs of far-away countries are judged differently. This photograph, and the story behind it, showed me how little we really know, and how little we understand about one another's culture.

3. A Handful of World

There was a period when I regularly roamed rural Hungary in search of subject matter, and from time to time my family came along with me on these excursions. On one such occasion, I caught sight of a farmhouse in the distance. We pulled over and I asked the others to wait for me, I'd be back soon. When I reached the house, I learned that relatives from Canada were visiting. I didn't feel the atmosphere was conducive to taking the pictures I'd imagined, so I returned to my family. As soon as I got there, I noticed that my daughter had picked an enormous bouquet of flowers on the field next to the farmhouse, and was clutching them tightly and tenderly. I immediately realized that I'd found the picture I was looking for: a child representing the future, with a bouquet of flowers representing hope, and the contrasting image of a deteriorating farmhouse behind her. This picture served as the poster for my 1978 exhibit. Twenty-five years later, I went back to that farmhouse with my erstwhile model, my daughter, and I took another picture of her in a similar composition. The farm from earlier could still be recognized. It was now deserted, but more colorful.

4. Crosses

I've been living in Kecskemét since the beginning

3.

4.

5.

of the 1970s. I've been watching the city transform, develop, and become more beautiful, and as an enthusiastic local patriot I try to record and document all this. The subject matter of my photo entitled *Crosses* came to me when a new building was going up in the center of town. The building site, the columns and beams, the background all inspired a composition in which it looks like crosses are surrounding the Party headquarters. I should mention that I didn't have the courage to make this picture public until well after the change of regime.

5. *Gyula Illyés at Lakitelek*

At the end of the seventies, Sándor Lezsák organized a convention of young writers at *Lakitelek*. He also invited me, a long-time friend, to exhibit a few of my photographs there. For me the most exciting aspect of the convention was the opportunity to meet Gyula Illyés in person. This experience was a very important, indeed, decisive moment in my life. He shook my hand, and I gazed at this great man, this mythic figure of Hungarian literature and the Hungarian nation, as he sat quietly with his wife, "Auntie" Flora, chatting with the young people. As I got closer to him, I could see how human he was, how easygoing, how simple in the best sense of the word. I looked at his checkered shirt, faded from all the washing, with its slightly worn collar, and he became an even greater man to me.

6. *Gorbachev*

In the 1970s and '80s, I worked for a Hungarian

firm, MEZÖGÉP. The factory manufactured various kinds of agricultural machinery, such as harrows and cultivators. In those days, the firm regularly exhibited at the Bábolnia Napok agricultural trade fair, and I attended as a member of the marketing division. My assignment was to take photographs of any high-ranking persons who made their way to our machines. I particularly needed to keep an eye on "Comrade Havasi," and if possible capture his image with the MEZÖGÉP equipment. At the time, I was familiar with Havasi only through TV. I was eagerly awaiting the moment of his arrival. When he finally came, he was with a large group, including a nice couple who ended up in a number of pictures, without my knowing who they were. Sometimes I asked them to step aside a bit, since they were blocking Comrade Havasi, who was my focus at that time. After the exhibition I delivered the photos to my superior, and some time later the firm sent me on a trade mission to Algeria, where we were building grain silos. It wasn't until three years later that I came home to Hungary. One day, while I was busy sorting through my things – at such times I destroy any photos that fail to meet my artistic standards – I came across this old picture, and the couple in it seemed familiar to me. That was when I realized that the man I'd photographed back then, unknown to me at the time, had become one of the world's most influential figures. Among the photographs I'd planned to discard I found the Gorbachev couple! At first I kept this discovery to myself, fearing that I might be wrong. Only my wife was aware of it, since, when I happened on the image, I shouted

that I'd photographed Gorbachev, to which she responded, "You've lost your mind." Finally I showed the picture to an acquaintance, who in turn took it to the head of the firm, and then returned to tell me that I had to find the negative. I said to myself, "That's all I need! How can I possibly locate the negative?" I'd lived in several places since I shot the picture; it could easily have been mislaid and lost. Finally, though, I did find it, and sent it on. That's how it happened that when Mr. and Mrs. Gorbachev came to Hungary in 1985, and Raisa Gorbachev visited Kecskemét, she was given an Iskander photograph as a gift from the county.

7. *Hungary 2000*

At the beginning of the 1990s, I often used the local bus service. I was on my way home once, when a typical Hungarian fellow getting on the bus caught my attention. I was looking at him, examining him discreetly. He had a cheerful face, a big moustache, a clean white shirt, black pants and boots, and a pocket watch on an elegant chain. Watching him made me feel good. Years later, a research institute asked me to make a photograph for a maize advertisement. When my concept for the photo crystallized, I remembered that fellow, whom I'd seen once, ten years earlier, and whose address I didn't know. I did, however, remember which way that bus was going, and I enlisted my wife to help me find him. We set out on the bus route, and in the vicinity of every bus stop I asked people whether a gentleman with a big moustache lives nearby, and I described him.

Our task was difficult, and the outcome uncertain. Near the end of our expedition, I stepped into a little grocery store near one of the bus stops, and I asked the shop clerk whether such an elderly man lives here or in the vicinity. After thinking a bit, the clerk pointed toward some nearby tracks and said that a person fitting that description comes around the bend to shop here for milk and bread. I was overjoyed and very grateful for the information, which, with the help of some neighbors, led me to the old fellow. I felt as though I'd found a long-lost relative. When I told him why I'd been searching for him, he said he doesn't have time to get involved with such things, and that he doesn't even understand why he's the one who's right for this assignment. After a long conversation, he finally said yes, but only on the condition that it would happen on a Sunday at time set by him. By then I'd prepared everything, brought him to the studio and shot the picture. A friendly relationship developed between us. I visited him a number of times subsequently. Eventually at the nursing home, then the hospital. Unfortunately he's no longer with us.

8. *Portrait from Orgovány*

At the beginning of 2007, on a cold, snowy day, I traveled with a dear friend and fellow artist, a painter, in his brand new, black, four-wheel-drive car toward Bugac-Orgovány. The scenery was a beautiful snow-white, the air was brisk and clean. My friend was a fast driver, so when I suddenly noticed something special and asked him to stop, we'd already driven a few hundred meters past the person who'd caught my attention: an elderly woman shoveling snow in that severe weather. My friend indicated that he'd rather wait for me, since in this cold he wasn't interested enough in the given subject, and he didn't drive back. I got out and walked to the woman, greeting her from a distance so as not to frighten her, and to gain her trust. As I approached, I could see that she'd been shoveling for a long time, because the snow had been cleared for several hundred meters. The woman was working alone, without gloves, her feet wrapped in newspaper. I asked her why she was doing this, after all, she was already far from the house, and more snow was expected. She answered, "I'm doing it in case my children come to visit me." I was moved by her words, and we started talking. She was very knowledgeable about world affairs. She let me photograph her, and I took many pictures, from which a series appeared in the magazine *Forrás*. I was so taken by the woman's story that I decided to revisit her a year later at Christmas time. I went with my friend László Füzi, editor-in-chief of *Forrás*, and after an entire day of searching and anticipation, we finally met with her. We brought her a modest Christmas present, a

bouquet of flowers, and the magazine in which her pictures appeared. When we entered her home, we were greeted by extraordinary order and tidiness, and we felt blissful. She asked why we were visiting her. She didn't understand. "We'd just like to wish you good cheer," we said. We had a lively chat on that Christmas Eve. As we were taking our leave she said she would let us go only on condition that we accept her gift. She presented us with sausages and eggs, and we accepted. I cherish the memory of her.

9. *Mount Qasioun (Damascus)*

I had an exhibition in Syria, and I took advantage of the occasion to take photographs of the sights and people. Among other places, I made my way to Mount Qasioun overlooking Damascus. It was late afternoon, before sunset, and I was clambering up the mountain's incline, when a solitary Arab man sitting on the mountainside, smoking a water pipe, caught my attention. The sight was very pleasing to me, and I went closer. The man noticed me, though, and unequivocally indicated that he'd like to be alone. I went to him even so, and told him that I'm a photographer, that I was very taken by the scene, and that I'd like to photograph him. I wanted to immortalize the simple, rare calmness of that man enjoying the scenery and the water-pipe. He permitted me to take the picture. I asked him who he is, and what he's doing here alone. He told me he's from Amman, Jordan, that he's a computer scientist, and that he came to Damascus for the sole purpose of enjoying the sunset from Mount

9.

10.

11.

Qasioun while smoking his water pipe. I found it astonishing that, for the sake of an experience lasting a single hour, he was willing to travel 360 kilometers. It occurred to me that these are life's true values.

10. *There Was Once a Sugar Refinery*

In 2010, I went with a friend to visit the village of his birth. He was planning to write a book of his childhood recollections, and he asked me to take photographs for the book. That day I shot a lot of pictures: I photographed the beautiful church, the primary and secondary schools, the cemetery, the brook, the railway station. This beautiful place seemed like a lively, busy village. When we arrived at the industrial area, however, I looked in astonishment at the symbol of the true condition of the village: the sugar refinery of Petóháza. It was in ruins, torn apart, surrounded by a tall fence. As I stood there, these words came to me: I'm looking at a victim. The victim either of an accident or of the change of regime. What a sad spectacle.

11. *Queen Elizabeth in Algeria*

At the beginning of the 1980s, I worked in Algeria, building a grain silo with 300 Hungarian co-workers. Thus I was present when a powerful earthquake shook the country in October, 1980. El Asnam, the city closest to the epicenter became completely uninhabitable, and the quake claimed an enormous number of victims. I was there also in 1982, when the Paris–Dakar Rally made its way

through the country. The reason this race was exceptional was that Mark Thatcher, son of Prime Minister Margaret Thatcher, participated, and he and his team got lost. They were found in the desert only after several days of searching. As an expression of sympathy for the earthquake victims and of gratitude for the rescue of the racers, Elizabeth II visited Algeria and, as luck would have it, the beautiful city where I was living at the time, Blida, was on her itinerary. One of my Hungarian friends and I decided to go to the ceremony and cheer the queen. It was a nice, sunny day. The queen was received by a huge crowd, and the busy agenda included traditional performances in folk costumes. . . I should mention that the day before we had received cholera vaccinations, and were both limping a little from the pain. The queen's visit took place amidst strict guidelines. She stopped at a supermarket, a mosque, etc. I took many pictures and, as always, I concentrated on my subject. I wasn't paying attention to where I happened to be or who was in my vicinity. The visit was nearing an end. The queen and the Algerian head of state, who at the time was Chadli Bandjedid, were just planting a tree together to commemorate the occasion, when I noticed through my lens a brown, very large, very determined man heading toward me. He was gesticulating wildly, and when he reached me he asked what I'm doing. I had no idea what the problem could be, but I instinctively reached into my pocket and handed him my certificate of membership in the League of Hungarian Photographic Artists. He took it from me for a second, then gave it back and waved to

another man to deal with me. Only at this point did I realize that I'd left the area cordoned off for the crowd, and for some time I'd been inside the zone marked off by multiple restrictive cordons, without the proper emblem or vest. Moreover I was the only one there with a carrying a bag too large to be permitted in this area. I don't know when I stepped beyond the cordon, and my companion wasn't anywhere to be seen. When I got my certificate back, I instinctively began backing up, and got myself back to the area set aside for the crowd. Afterwards I thought long and hard about how the love of work and the joy of creation can sometimes carry a person into dangerous or unpleasant situations. It was as if I had acted on purpose, whereas it was purely out of instinct. The situation, though, was very dangerous: a Hungarian citizen of Syrian origin, in an African Arab state, in the vicinity of the Queen of England, taking photographs without official permission – interesting to contemplate.

Bahget Iskander

الزيارة بيوم واحد.
كان الطقس حاراً جداً حين استقبلت الملكة باحتفالٍ شاركت فيه جماهير بأزياء شعبية وخيول عربية.
وفي جوٍّ من الإجراءات والتدابير الأمنية الصارمة زارت الملكة متجراً وجامعاً جديداً، وقد قمت بتصويرها عدة مرات. وكنت، وأنا منهنك بعملتي، لا أشغل ولا أهتم بأي أمرٍ آخر، فلا أعرف مكان تواجدي، ولا أعرف من إلى جانبي.
في نهاية الزيارة، وحسب العادة والبرامج، قامت الملكة والرئيس الجزائريّ الشاذلي بن جديد بغرس شجرة تخلد الزيارة.
أثناء ذلك شاهدت من خلال عدسة التصوير رجلاً أسمر اللون، كبير الحجم يتجه نحويّ عامداً. كانت إشاراته بيديه تستفهم وتستغرب، بل تستنكر وجودي. وحين وصل إلى موقعي سألني بخشونة وفظاظة عما أقوم به. وحين قدمت له بطاقة تثبت عضويتي في اتحاد الفنانين المجرّيين أعادها لي دون أن يعلم مضمونها، ودعا رجل أمن آخر لمعالجة هذه المشكلة المستعصية. في هذه اللحظة شعرت بخطورة الورطة التي وقعت فيها، لأنني اجتزّت دون أن أشعر كلّ الحواجز المعدة لمنع الجمهور من الاقتراب. ولم أكن أعلم كيف اجتزّت الحبال والموانع، ولم أكن أعرف أين صار صديقي المجرّي. ولأنني لم أكن أحمل إشارةً خاصّةً بالصحافة، شعرت أنني وحدي أفقر إليها، وأنتي وحدي كنتُ أحمل عدّة التصوير في حقيبة أعلقها على كتفي.
عندما استلمت بطاقتي تراجعت واجتزّت الحواجز، وصرت بين جمهور المحتفلين.
وبعد هذا التجاوز الجميل، فكّرت بالموضوع ورأيت أنّ الإنسان المؤمن بفته وعمله يلقي المصاعب، وتعرّضه المشكلات، ورغم ذلك يدفعه حبّه الفنّ إلى المغامرة.
أتحيلّ حاليّ آنذاك. مهندس سوريّ الأصل، مجريّ الجنسية، يصوّر عن قرب وبدون إذنٍ مسبق، ملكة بريطانيا في بلد أفريقي.

بهجت اسكندر

صوّرت الكنيسة والمدرستين الابتدائية والثانوية، والمقبرة، ومحطة القطارات كما صوّرت جداول وأنهار المنطقة. وبدا لي أنّ أهل القرية يحبّون قرينهم، ومن أجلها أحبوا عملهم.
وصلت خلال التصوير إلى المنطقة الصناعية، هناك تملّكتني الدهشة لما آل إليه معمل السكر الذي كانت القرية تعتمد عليه، والذي كان رمزها الذي تفتخر به.
كان هذا المعمل معروفاً بأسواره المنيعة وسياجه العالي، وإغلاقه المحكم، وحراسته الصارمة. فما الذي جعله اليوم مهجوراً، وجعل كثيراً من أجزائه محطماً؟
هذا المنظر المؤسف الذي رأيته خلال تلك الزيارة كوّن لديّ القناعة بأنّ ما أشاهده الآن ناجمٌ عن أحداثٍ طارئةٍ فرضتها التغييرات والأنظمة التي سادت في المعسكر الشرقيّ.
لقد كان هذا المعمل منافساً لشركات أجنبية، وبعد التغييرات اشترته ثم دمّرتة. وهكذا كانت البداية.

(11) الملكة إليزابيث الثانية في الجزائر:

في أوائل العام 1980 كنت في الجزائر مع ثلاثمائة عامل مجريّ نعمل في إنشاء وبناء صوامع للحبوب. وفي أكتوبر من ذلك العام حدث زلزال مدمر في مدينة الأصنام الجزائرية، كان مركزه في وسط المدينة فدمّر معالمها وألحق بها خسائر بشرية ومادية كبيرة. وكنت في الجزائر أيضاً عام 1982 عندما أقيم سباق السيارات "باريس - دكار". وقد عبرت السيارات تلك المدينة التي كنت أسكنها. كان السباق مميّزاً ومشهوراً، شارك فيه مارك تاتشر ابن رئيسة وزراء بريطانيا في ذلك الوقت. وكانت المفاجأة أنّه قد تاه، وضاع مع مجموعته وقد عثر عليه بعد أيامٍ تائهاً في الصحراء الجزائرية.

زارت الملكة إليزابيث الثانية الجزائر للتعزية بزلزال الأصنام ولتقديم الشكر للحكومة الجزائرية التي أنقذت ابن تاتشر ورفاقه. ولعلّه من حسن الحظّ أنّ برنامج الملكة تضمّن زيارتها لمدينة البلدة التي كنت أقيم فيها، والتي تبعد عن العاصمة الجزائر نحو أربعين كيلومتراً، فتنشّجت وفرّرت وزميلي المجرّي، حين سمعنا الخبر، بأننا سوف نذهب لحضور الاحتفال بالملكة. على الرغم من الألم والعرج اللذين سببهما لنا اللقاح ضدّ مرض الكوليرا قبل

(9) جبل قاسيون دمشق - 2008:

خلال معرضي الذي أقيم في المركز الثقافي في أبو رمانة "دمشق"، أردتُ استغلال المناسبة للتجول في ربوع هذا الوطن الجميل "سورية"، ولالتقاط الصور المعبرة عن الطبيعة والشعب لتكون مشروعاً لمعرضٍ أقيم في "هنغاريا".
وخلال إحدى جولاتي وصلتُ قبيل غروب الشمس إلى سفوح قاسيون، الجبل الشامخ، حيث رأيت رجلاً بزيّ عربي وإلى جانبه "نرجيلته" التي يُعبّ دخانها بمتعةٍ وهو يتأمل وحيداً منظر دمشق الحافل بالرهبة والجمال.
أعجبتني هذا المشهد، واتجهت نحو الرجل الذي بدا أنّه غير مسرور بقدومي، ثمّ قال لي بشكلٍ قاطع أنّه يحبّ أن يكون وحيداً، ولا يريد رفيقاً غير نرجيلته حين يملأ ناظره وقلبه من هذا المشهد.

أخبرته بأنني أدمن فنّ التصوير، وقد أعجبتني أن أراه يتأمل غروب الشمس وهو يطلّ من جبل قاسيون على دمشق الجميلة، وأعلمته أنّ الهدوء والشهد لا يُستعادان. وأعربتُ، أنا الفنان عن رغبتي بتصويره في هذا المكان والنرجيلة إلى جانبه تمتعاً ودخانها يلفّه بخضوط مكتوبة من كل الجهات.
وأعربته حين قلتُ له بأنّ صورته سوف تزور أنحاء أوروبا فوافق وسمح لي بالتصوير. وبعد أن أنجزت عملي سألته عن سرّ وحدته، فأخبرني أنّه من الأردن وأنه يعمل في الحاسوب، وأنه جاء إلى دمشق وإلى قاسيون تحديداً كي يقضي ساعة عند الغروب وهو ينفث دخان النرجيلة، ثم يعود إلى بيته.
كان كلامه غريباً. كيف يقطع مسافة 063 كم ذهاباً وإياباً كي يقضي ساعة يروّح فيها عن نفسه... ولعلّي يوم ذاك ردّدتُ: إنّ لنفسك عليك حقاً.

(10) كان ذات يوم معملاً للسكر:

أحبّ صديقي، وهو كاتبٌ ومؤرّخٌ، أن يُؤلّف كتاباً عن مسقط رأسه بالقرب من الحدود النمساوية، وعن ذكرياته يوم طفولته أيام كان في هذه القرية، واختارني أن أكون برفقته كي أوثق بالصور المناسبة مادة الكتاب. كانت الرحلة في ذلك اليوم المثّلج جميلةً وممتعةً.

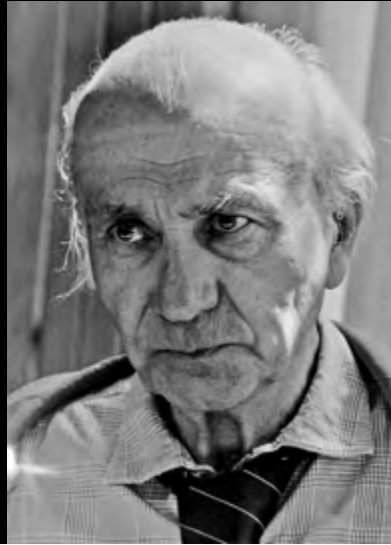
4.

في العراق، كانت في هذا اليوم العصيب، ودرجة الحرارة تقارب العشرين تحت الصفر، تقوم بإزاحة الثلوج المتراكمة بسماكة عالية فوق الطريق المتقاطع مع الطريق العام. أثار فصولي ونزلت من السيارة مستطلعاً وراعياً أن أعرف الدافع الذي جعلها تقوم وحيدة بهذا العمل الشاق، بينما ظلّ صديقي الذي لم يشغله الموضوع في السيارة الدافئة. توجهت نحو العجوز المكافحة، أقيت السلام عن بعد متجنباً المفاجأة التي قد تخيفها. وحين اقتربت منها لاحظت أنها ابتعدت جداً عن بيتها، فأيقنت أن ما أنجزته قد استغرق وقتاً طويلاً.

كانت تغطي رأسها بمنديل، وتنتعل في ساقها جزمة تصل حتى ركبتيهما، وتوخيلاً لائقاً البرد لفتها بأوراق الجرائد وأكياس النايلون، بينما كانت يداها عاريتين، ولون أصابعهما المتورمة يميل إلى الزرقة.

سألته عن السبب الذي جعلها تقوم بهذا العمل الشاق مبتعدة عن منزلها، في مثل هذه الظروف القاسية التي تهدد بهطول الثلج ثابته. أجابت: إنني أتوقع أن يزورني أبنائي وأحفادي. أحسست أن كلامها موجّه إلى قلبي مباشرة. وحين تابعته الحديث معها عرفت أنها كانت على دراية تامة بما يحدث حولها. سمحت لي أن أصورها في أوضاع متعددة، وقد نشرت مجلة الفوراش "البنوع" الشهرية بعضاً من الصور الكثيرة التي التقطتها. تركت هذه الحادثة أثراً كبيراً في نفسي التي وعدتها بأنني سوف أزور هذه السيدة العظيمة بعد عام.

وفي عيد الميلاد، بعد سنة، قررت أن أنفذ الوعد، وطلبت من صديقي فوزي لاسلو رئيس تحرير "البنوع" أن يرافقني. بحثنا عنها، ولأنها في ذلك الوقت كانت تزور بعض أقاربها انتظرنا حتى التقيناها. قدّمنا لها بعض الهدايا الرمزية المعتادة في عيد الميلاد، وقدّمنا لها باقعة ورد مع المجلة التي تحتوي على صورها. كان بيتها الذي دخلناه على مستوى عالٍ من النظافة والترتيب فترك في نفسنا انطباعاً مريحاً. سألنا العجوز باستغراب عن السبب الذي دعانا لزيارتها. فأجبناها بمحبة واحترام بأننا حضرنا كي نشكرها، وحين استأذناها بالمغادرة أصرت بأننا لن نخرج من دارها إلا إذا قبلنا هديتها، وكان ما أردت. فحملنا بعض إنتاجها من بيض ونقانق، وحملنا ما هو أجمل وأعظم ذكرى عزيزة لامرأة استثنائية.

5.

شكرت البائع شكراً جزيلاً، وتوجهت أملاً ومتفانلاً أن أجد ضالتي. وأخيراً بمساعدة الجيران في تلك المنطقة وجدت ذلك الإنسان الذي أدخل إلى قلبي الغبطة والسعادة، وشعرت أنني ألتقي أعز وأحب الأهل إلى قلبي.

قدّمته له السبب الذي جعلني أبحث عنه، وفاجأني اعتذاره، فهو لا يريد أن يُضيع وقته في موضوع لا يعرفه، وفي قصة لا تُقنع. وتساءل لماذا وقع عليه وحده الاختيار ليقوم بهذه المهمة المجهولة، أو المشبوهة. واستمر في التساؤل والاستغراب. حاورته باحترام وتقدير عالين، ولمس في حديثي الصدق وحسن النية، فوافق، مشروطاً أن يكون اللقاء يوم الأحد القادم وحدد الساعة بدقة صارمة، فشكرته مطمئناً، وبدأت على الفور أخطط وأحضّر المواد اللازمة لإنجاح الصورة المطلوبة.

ذهبت إليه في الموعد المحدد وجننا معاً إلى الاستديو فأنجزنا المهمة ونجحت صور المُلصق نجاحاً باهراً فالت إعجاب الجميع، ونشرت في مجلات عديدة ونالت أيضاً إعجاب الشيخ المشارك في العمل، فأهديته بعض الصور، وبعض المجلات التي عرّضت صورته.

ذلك الإعجاب المبكر الذي جسّدته في صورة دعائية، تحوّل إلى صداقة ظلّت تُسعد كلينا حين نلتقي. زرته حين علمت بأنه انتقل إلى دار العجزة الخاص، وزرته حين انتقل إلى المشفى، وحين علمت أنه قد وافق على منيته.

8) أرجوفاني بورتري 2007:

في بداية الأيام الأولى من عام 2007، قمت مع فنان صديقي وعزيزي على قلبي بنزهة ممتعة.

ذهبنا بسيارته الجديدة التي أضفى عليها لوناً الأسود الصقيل فخامةً وجمالاً، وكان صديقي يقودها مسرعاً ومفتخراً بقوة دفعها الرباعي، وغير أبه بالثلج الذي يندف، وبالهباء النقي البارد الذي يلسع.

كنّا نتمتع بالمناظر الطبيعية الخلابة ونحن نغير بعض معالم الريف المجري ومدنه الصغيرة مثل "أرجوفان وبوكاتس". فجأة، والثلج الأبيض يحيط بنا من كل جانب، شاهدت عبر النافذة ما أثار استغرابي. طلبت من صديقي أن يوقف، وحين توقف كنّا قد تجاوزنا ما رأيت. دققت النظر من بعيد فرأيت سيدة عجوزاً

6.

7.

8.

وقت قصير كُفّلت بالبحث، وبأقصى سرعة عن الفيلم: وكانت هذه المهمة بعد سنوات من الغربة وتغيير السكن، قاسية وشبه مستحيلة، لكنني لحسن الحظ وجدت الفيلم وقدمته إلى الجهات المعنية.

عندما زار السيد غورباتشوف وعقيلته المجر عام 1985. قامت السيدة "رايسا غورباتشوف" بزيارة خاصة إلى مدينة "كشكमित". وكانت الصورة التي التقطها بهجت اسكندر في بابلونا، هي الهدية التي قدمتها مدينة "كشكमित" للزائرة الكبيرة.

(7) المجر عام 2000:

في بداية التسعينات، كنت، كما تعودت، أستخدمُ في تنقلاتي الحافلات المحلية. ذات يوم، بعد انتهاء العمل، لفت انتباهي وأنا في إحدى المحطات رجلٌ مجريّ الأصل والملاح يصعدُ إلى الحافلة. باهتمام وحذر لا يُلفتان النظر راقبتُ هذا الرجل الشيخ. كان وجهه وضيئاً، يتصدّره شاربان أشيبان كثيفان وطويلان. وكان يرتدي قميصاً أبيض وسروالاً أسود، ويتعلّ حذاءً طويل الساق. بهرتني أناقته المميّزة ونظافة ثيابه ذات الطابع التقليدي، وأعجبتُ بالسلاسل الصقيلة التي تتدلّى منها ساعة جيب استقرت عند خصره.

بعد أعوام كثيرة على هذا المشهد تعاقدتُ مع أحد المعاهد المختصة بالأبحاث الزراعية على تقديم مُلصقٍ إعلانيّ للذرة الصفراء المشهورة عالمياً. وحين بدأت بالإعداد والتخطيط لإنجاح المهمة تذكرتُ أنني منذ عشر سنواتٍ رأيتُ "الموديل" المناسب للصورة. وبدأتُ البحث عن رجلٍ لم أره سوى مرّة واحدة، ولست أعرف من هو، ولا أين يسكن. لكنني أعرف بالضبط رقم الحافلة وخط سيرها.

ذهبت وزوجتي نبحث عن هذا الإنسان الافتراضي، وسلطنا طريق "الباص" المعتاد. في كلِّ محطةٍ كنا نسأل عن المستحيل، فالتناس يتغيرون وينتقلون، ويموتون أيضاً. كدتُ أن أفقد الأمل، لكنني بالإصرار والمثابرة والصبر اهتديتُ إلى الخطوط الأولى حين وصفتُ لأحد التجار شكلٌ من أبحث عنه، فأشار بيده إلى منعطفٍ لخط السكك الحديدية. وقال: (هناك قد ترى الشخص الذي تبحث عنه، وهو يأتي مرتين في الأسبوع لشراء الحليب والخبز).

وأشهر مُجمّع زراعيّ متعدّد النشاطات في ميادين الزراعة وتربية الخيول، على مستوى المجر، وعلى المستوى الأوروبي أيضاً. كان المعرض يُقام لمدة أسبوع وكان عليّ بحكم عملي في قسم الإعلان والتسويق لدى الشركة، أن أحضر لأوثق المعرض وزارته، وعلى الأخص تجارب الآلات الزراعية في الحقول والمساحات المخصصة لهذا الغرض.

كان مديري قد أعلمني بأن الرفيق "هفشني" أكبر مسؤول في الحزب والحكومة في ذلك الوقت، سوف يزور المعرض، وأوصاني مؤكداً على ضرورة تصوير هذا المسؤول الذي لم أكن أعرفه إلا على شاشة التلفزيون.

بعد الانتظار وصل الرفيق "هفشني" المكان ومعه وفدٌ كبير العدد، وبدأت التصوير. كان في عداد الوفد رجلٌ وامرأةٌ لا يفترقان، وكانا يتميزان بالأناقة والهدوء، ويوحيان بالظرف واللطف ففرضا عليّ احترامهما وتقديرهما، ومن غير أن أعرف من هما قمتُ بتصويرهما أكثر من صورة. لكنني اضطررت في بعض الأحيان لدعوتهما إلى التنحي والابتعاد قليلاً كي يُتاح لي تصوير الشخص الأهم الرفيق "هفشني".

بعد انتهاء المعرض قمتُ الصور والوثائق إلى مدير الشركة. وبعد المعرض بفترة وجيزة أوفدتني الشركة إلى الجزائر للعمل في بناء صوامع للحبوب. وحين عدت إلى المجر بعد ثلاث سنوات تابعت كالعادة مراجعة وتنظيم أعمالتي السابقة متوخياً الاستغناء عن الصور غير الفنية أو المتقنة، وعن الصور التي لا تعبّر عن موضوع جدير بالتوثيق. خلال هذه المراجعة لفتت انتباهي صورة الرجل مع المرأة، وحيل لي أنّ هذا الشخص غير المشهور الذي صورته منذ سنين صار اليوم مع أهم الشخصيات المؤثرة في العالم.

أطلعت زوجتي وحدها على الأمر، ولم أجرؤ في البداية على تناول هذا الموضوع مع الآخرين. فقد يكون الأمر مستحيلاً. لكنني عندما شعرت وأيقنت بأن الصورة هي فعلاً لغورباتشوف صرختُ بأعلى صوتي: (هذه صورة غورباتشوف)، فاستغربت زوجتي وخافت أن يكون مسٌ من الجنون قد أصابني. ودفعاً لأيّ شكٍ اعتمدتُ على صديقٍ كان آنذاك يعمل في مكتب الحزب، فعرض الصورة على أعلى مسؤولٍ في الحزب. وخلال

تحاصرُ من جميع الاتجاهات بناء الحزب الذي كان مهيباً جداً في ذلك الوقت.

لم يطلع أحدٌ على هذه الصورة إلا بعد التحولات التي غيرت الأنظمة في الدول الاشتراكية. وحين عُرضت بعد مدةٍ طويلةٍ من تلك المرحلة، صارت رمزاً.

(5) اللّيش جولا "كاتب":

في نهاية السبعينات قام السيد لجاك شاندر، نائب رئيس البرلمان المجريّ حالياً، بتخصير وإقامة لقاء في مدينة "لكي تلك" للأدباء والكتاب الشباب في المجر. ولأني صديقٌ قديمٌ له، دعاني لأعرض خلال اللقاء والاحتفالات بعضاً من صوري. في هذه المناسبة عام 1979 كان الحدث الأهم في حياتي حين التقيتُ وتعرّفتُ شخصياً على اللّيش جولا. أجل... كان اللقاء الأهم... لقد صافحني اللّيش جولا يدًا بيد، وأبدى إعجاباً بالصور التي أعرضها، وكنتُ أنعمُ النظر في هذا الرجل العظيم بكل ما تحمله كلمة العظمة من معاني السمو والرفعة والكبر.

كانت زوجته "فلورا" ترافقه، حين حضر، وهو طاعنٌ في السن، جنباً إلى جنب مع الكتاب الشباب والجدد. خلال وجودي بالقرب من ذلك الإنسان الكبير، أسطورة القومية المجرية، لمست مقدار تواضعه وبساطته، ولاحظتُ أنّ قميصه المخطّط والمربّع قد استعمل كثيراً وغُسل كثيراً حتّى تأكلت حواشي قبة الغنق. هذا الزهد في المظهر زاده سموً على سمو، ومزال هذا المفكر الكبير والأديب العظيم، الذي توفي بعد ذلك اللقاء بسنتين، يحيا في قلبي، ويزداد كبراً وسطوعاً في وجداني.

(6) غورباتشوف:

في السبعينات والثمانينات من القرن الماضي كنت موظفاً في كشكमित لدى شركة "منروحيب" لتصنيع الآلات الزراعية وصوامع الحبوب. وخلال هذه الفترة كنا نشارك على نحو مميّز في المعارض التي كانت تقام سنوياً في مدينة "بابلونا". وهي أكبر

9.

10.

11.

(3) باقة من العالم:

كنتُ، كلما داهمتني رغبة البحث عن مواضيع للإبداع والتصوير، أتوجه إلى الريف المجري مرافقاً بزوجتي وطفلي. في إحدى تلك الزيارات شاهدتُ بيتاً يتربع وحيداً على بيادر واسعة محاطة بالمناظر الجميلة. استأذنتُ أسرتي طالباً انتظاري ريثما أرجع من مهمتي. عندما وصلتُ البيت وجدتُ أنّ ظروفه غير مناسبة للتصوير لأن الأسرة تستضيف وتولم لأقارب حضروا من كندا.

حين رجعتُ واقتربتُ من أسرتي، شاهدتُ ابنتي تنتظرنني على البيدر، وفي يدها باقة من الزهور والورود انتقتها من الروض الذي يحيط بها. كانت تحتضنها بمحبة وحرص كبيرين. قدمتُ لي طفلي البرينة ما كنتُ أبحثُ عنه وكانت هذه الصورة المعبرة: فالطفلة تحملُ ورودها وأزاهيرها وتفتحُ باب الأمل والمستقبل في هذه الرياض الراحبة، بينما انزوى خلفها بيت ريفي قديم يعبر عن الماضي الذي يوشك أن يفقرض.

كانت هذه الصورة من أهم ما أنجزت، وكانت مُلصق الدعابة للمعرض الكبير الذي أقمته عام 1978. بعد مرور خمس وعشرين سنة... بحثت عن ذلك البيت الريفي القديم. وأخذت معي ابنتي (الموديل) القديم الجديد. وأخرجت الصورة الجديدة في ذلك المكان نفسه، وفي الزاوية نفسها. ولاحظتُ أنّ التغييرات طفيفة، ولكنها مهمة... ازداد البيت المهجور كآبة وقاماً، وازدهي منظر الطبيعة بالألوان المبهجة.

(4) صليب — أعمدة:

منذ أوائل السبعينات، وأنا أعيش في مدينة "كشكमित". ولأنني أحبّ مدينتي ومحيطها، كنتُ دائماً أحرص على الاهتمام بتطورها، وتقديمها ازدهارها، وكنتُ، بشكل مستمر، وعلى نحو تلقائي أوثق عن طريق التصوير ما يطرأ على المدينة من التغييرات.

رأيتُ مرةً أعمدة كثيرة، وأشكالاً هندسية متعددة لبناء ضخم يشيد في وسط المدينة. دفعتني المكان إلى التفكير بإخراج صورة تجمع هذا المبنى الجديد مع البناء الخلفي الجاهز الذي كان آنذاك مركز الحزب الشيوعي.

حاولتُ إخراج الصورة على نحو يُظهر الأعمدة وكأنها صليباً

(1) أجزاء من حياتي:

في أوائل السبعينات من القرن الماضي كنتُ أعيش في الريف المجري الذي أحببته، وتعلقتُ فيه رغم الظروف المادية القاسية. كنتُ مع زوجتي وطفلي نساكنُ في غرفة واحدة. هي مكان عيشنا اليومي، وهي أيضاً الميدان الذي أزاوُل فيه هواية التصوير التي أدمنتها. هنا التصوير، وتحميض الأفلام، وتنشيف الصور على حبل الغسيل.

في إحدى المرات، وأنا أزاوُل عملي الفني داخل الغرفة، انتبهتُ حولي فأحسستُ بأنني أعيش حياة غريبة وصعبة. اكتشفتُ الحقيقة ووثقتُها في صور تعرض ظروف حياتي وعائلتي كما تظهر في هذا المسلسل الذي حصل على جوائز وتقديرات كثيرة، كان لها الفضل في تغيير مجرى حياتي.

(2) حنان:

وفي سبعينات القرن الماضي أيضاً، كنتُ في شمالي المجر أعملُ مع ورشة من المصورين في قرية "اشتن مزيا". في إحدى اللحظات رأيتُ من بعيد سيدة عجوزاً كانت تودع، كما ظننتُ حفيدها العسكري الشاب. وعندما كان الشاب يهجم بمغادرة المكان، رأيتُ المرأة المعمرة تُمسك بكل قواها بسياج منزلها وتسعى لملازمة الشاب ومسايرته قدر المستطاع. قرأتُ في عينيها الحزبتين، وفي حبات دمعها قصة هامة: قبل أن أغادر وطني الأصلي "سورية". كانت النظرة السائدة هنالك بأن العلاقات العائلية في مجتمعات المعسكر الاشتراكي تفتقر إلى الحنان والمحبة، لأن النظام القائم لا يهتم بغير العمل والإنتاج.

ذلك الموقف العاطفي الذي رأيته وتجاوبتُ معه، كشف لي بشكل واضح أنّ الدعايات والأقوال التي كانت رائجة ليست إلا افتراءً وتضليلًا. وهي نفسها كالأكاذيب التي كانت تتهم أصفاح بلداننا الشرقية بتهم باطلية.

في الصور التي أقدمها حول هذا الموضوع يتضح لنا جميعاً أننا مُقصورون في معرفة وفهم الآخر.

عزيزي القارئ

هذا الكتاب الذي أضعه بين يديك هو عمل حياتي. تم اختيار مواد من آلاف الصور الموجودة لدي. وخلال انتقائي للصور عاودتني الذكريات. خلف كل صورة قصة، أو حكاية أعيشها اليوم من جديد. أحب تصوير الأشياء كلها، والمواضيع كلها، ولكنني، بالدرجة الأولى، أحب تصوير الإنسان. ولأن الصور الاجتماعية للأحباء في الريف المجري هي الأقرب إلى قلبي، أرجو أن تسمحوا لي بأن أشاركهم ذكرياتي بكل محبة واحترام، أملاً أن تشعروا بإحساسي نفسه، وأنا أقدم لكم بعض الصور المنتقاة.

بين يديك الآن كتاب اليوم الصور لفنان سوري الأصل، يعيش في هنغاريا منذ خمسة وأربعين عاماً. وسوف تطلع من خلال هذه الصور المتناغمة على ألوان من الثقافتين المجرية والعربية، وهي تتفاعل وتختمر، فتطمئن كما أطمئن إلى أنّ الحوار القائم على تلاقح الثقافات يسهم إلى درجة كبيرة في فهم قضايانا المصرية، ويؤدي حتماً إلى غنى وسمو القيم الإنسانية.

Alföldi tájak, alföldi emberek – Országos fotópályázat II. díj. In: Petőfi Népe (1975.); VARGA MIHÁLY: Öt fotós egy kiállításon, In: Petőfi Népe (1976. febr. 23.); Hazánk Iskander szemével, In: Képes Újság (1977. máj. 21.); KRISCH BÉLA: Bemutatjuk a csön-des szíriait, In: FOTO 1977/11. szám; GOÓR IMRE: Feketén – Fehéren, In: Forrás (1978. márc.); Első díj (13. Országos Kulich Gyula Premfotó Kiállítás), In: Petőfi Népe (1978. nov. 11.); DR. BÁNSZKY PÁL: Iskander fotói, In: Petőfi Népe (1979. febr. 4.); PARLOVITS MIKLÓS: Egy marék világ, In: Petőfi Népe (1979. ápr. 22.); HATVANI DÁNIEL: Bahget Iskanderről, In: Forrás (1979.); Ha nem fotóznék, akkor festenek, In: Csongrád Megyei Hírlap (1979. aug. 11.); SZÁVAY ISTVÁN: Bahget Iskanderről, In: Fotóművészet 1980/4. szám; P. SZABÓ ERNŐ: Bahget Iskander fotói, Szakszervezetek Országos Műv. Háza, In: Új tükör (1983. nov. 13.); BARASKÓ ERZSÉBET: Beszélgetés Bahget Iskander fotóművésszel, In: Kelet-Magyarország (1984. ápr. 14.); BORZÁK TIBOR: Mini interjúk, In: Ifjúsági Magazin (1984. szept.); KORMOS EMESE: Fekete fehérben több mint fotók, In: Petőfi Népe (1984. okt. 28.); BALLAI JÓZSEF: Fotókirándulás a szépbe – Bahget Iskander Algériája, In: Petőfi Népe (1984. dec. 2.); PINTÉR LAJOS: Feladat és küldetés – Bahget Iskander algériai fotóiról, In: Forrás (1985. máj.); Moszkvai Találkozások, In: Petőfi Népe (1985. szept. 9.); VARGA SÁNDOR: Adj egy aláírást, In: Pest Megyei Hírlap; Nagybaracscai szociofotók – Kiállítás az Óbuda Galériában, In: Petőfi Népe (1986. jún. 7.); DR. HATVANI DÁNIEL: Művészet: Ablakok a hétköznapiakra, In: Forrás (1987. júl.); BORZÁK TIBOR: A fotó mindent megmutat, In: Petőfi Népe (1987. aug. 1.); BORZÁK TIBOR: Kép-Sivatag, In: Új Tükör (1987. aug. 30.); ANTALFY-SZABÓ: Vállalkozások sodrában (108. oldal) (1988); FUTAKI J.: A szabadság dimenziói, In: FOTO 1989/5. szám; Demonstráció és koncert az erdélyi menekültekért, In: Petőfi Népe (1989. szept. 16.); BALLAI JÓZSEF: Dollárt kereső magyarok – Bahget Iskander fotói, In: Petőfi Népe (1988. okt. 19.); MIHÁLYKA GYULA:

„Millió téma van, de mindig közbejön valami”, In: Kecskeméti Lapok (1992. aug. 14.); Magyar Desing 94, (118-119-oldal) (1994); BORZÁK TIBOR: Élesre állított objektív, In: Heti Pesti Riport (1995 aug. 4.); Kortárs Magyar Művészeti Lexikon, Enciklopédia Kiadó, Budapest, (1999); Nem létezik a világon fény, árnyék nélkül, In: Köztér (1999. márc.); A történelem tanúja – Bahget Iskander portréi Faludy Györgyről, In: Grádcis (1999. ápr. 29.); A hónap szociofotója – Bahget Iskander: Segítő kezek, In: Kecskeméti Lapok (2000. ápr. 13.); BUDA FERENC: Kapcsolatteremtés felsőfokon, In: Népiújság (Maros megyei lap) (2000. máj. 6.); Művészet a városon túl, In: Jelenváló (2001. máj. 17.); Al Baath - Arab nyelvű lap (2000. júl. 23.); IMOLA ANTALFI: 24 óra - román nyelvű lap; ZÁMODI NÓRA: 5. Jubileumi tárlat, középpontjában ez ember, In: Dunaújvárosi Hírlap (2002. aug.); 100 éves Hetényegyháza, In: Petőfi Népe (2002. aug. 29.); SEBESTYÉN HAJNALKA: Világhírnévre tett szert fotóival.; KÓFALVINÉ ÓNODI MÁRTA: Hetényegyháza története 1952-2002.(157-158. oldal); Kapcsolatteremtés felsőfokon, In: Népiújság, Marosvásárhely (2002. máj. 6.); Bahget Iskander köszöntésére (vers), In: Látóhatár (2003. márc.); A hatvanesztendő Bahget Iskander köszöntése, 47 fotográfiával, In: Forrás, 2003. július-augusztus.; Köszöntő: Pintér Lajos költő, Kincses Károly múzeumigazgató, Dobos Sándor újságíró, Csatári Bálint, az MTA Regionális Kutatóintézetének igazgatója, Walter Péter fotóriporter, Szentirmayné Váradai Katalin iskolaigazgató, Heltai Nándor újságíró, Buda Ferenc költő, Mikulás Ferenc a Rajzfilmstúdió igazgatója, In: Köztér (2003. szept.); Zsigerekben őrzött tengerparti napnyugták, In: Szabad Föld (2003. szept. 5.); Sok boldog születésnapot, In: Kecskeméti Lapok (2003. szept. 11.); BUDA FERENC: A fényképiro születésnapjára, In: Székelyföld (2004. szept.); KADDOURA: Arab művészek Magyarországon, In: Kék Duna (2005. márc.); DOBOS SÁNDOR: A fotóművész galériája, In: Kecskemét Magazin (2006. febr.); ELEK TIBOR: Fejek-Szemek-Kezek-Lábak, In:

Forrás (2006. febr.); FÜZI LÁSZLÓ: Ember a képek mögött: Bahget Iskanderről és az ő képeiről, In: Élet és irodalom (2006. ápr. 14.) (29. oldal); Írókkal azonos hullámhosszon, In: Új könyvpiac (2006. júl.-aug.); Bahget Iskander képei, In: Heted Héthattár (2006. jún.2.); BALOGH TIBOR: A test és a táj méltósága. In: www.deol.hu (2006. szept. 18.); ADONIS: A látás és a tudat párbeszéde – Beszélgetés Iskander művészetéről, In: Kék Duna (2006. szept.); A táj emberi arca, In: Természet Világa (2006. okt.); SIPI CZKI SÁNDOR: A beszélő fotók varázslatos világa, In: Kecskeméti Lapok (2007. okt. 4.) (6-7. oldal); VADAS ZSUZSA: Szemiramisz kertje, az Alföldön, in: Nők Lapja (2007. okt. 17.) (82-83. oldal); SZENDI: Szemiramisz kertje Kecskeméten, In: Diplomata magazin, VIII évfolyam 2007. 9. szám (50-52. oldal); Fotón keresztül megismerni Beszélgetés Bahget Iskander fotóművésszel, In: Retail & Technology IV/1 2008. jan.(16-17. oldal); BALAI F. ISTVÁN: Kitüntetés egy magyar szírealistának: Itteni sikerei révén felfedezte magának az arab világ is a fotóművészt, In: Petőfi Népe (2008. márc. 31. hétfő) (9. oldal); Bahget Iskander: Engem a fotózás éltet..., In: Metro (2008. ápr. 3.); TANÁCS GÁBOR: Rejtett kamrák villanásai, In: Szabad Föld (2008. máj. 9.) (14. oldal); Kiállítás a környezetféltésről, In: Heti Hírek 2008/0021, (2008. máj. 20.) (2. oldal); CSÁKÓ KLÁRA: Ha az ember elpusztítja környezetét, ezzel önmagát semmisíti meg..., In: Nagyőrös (2008. máj. 23.) (12. oldal); KOLOH ELEK: A pillanatok művésze, s a szociofotók szerelmese : Vendégségben Bahget Iskander-nél, In: Alföldi civil napló (2008. jún.) (2. oldal); NOSZLOPY: Fotóválogatással megy Szíriába Bahget Iskander, In: Petőfi Népe (2008. jún. 28.) (4. oldal); Szíriában a magyarokról, In: Metro (2008. júl. 10.) (Kecskemét mell. 1. oldal.); NOSZLOPY: Nagyon büszkék rá a szíriaiak: Fotóival sikert aratott szülőhazájában, In: Petőfi Népe (2008. aug. 9.) (4. oldal); BÁNSZKY PÁL: Negyven éve fényképez Bahget Iskander, In: Forrás (2008. október) (85-96. oldal); Magyar Közművelődési Intézet: Értékkörzők, érték-

teremtők: Bahget Iskander (2008); FÜZI LÁSZLÓ: A középpont hiánya (esszék, tanulmányok), Ember a képek mögött, Kalligram kiadó, Pozsony, (2008) (241-244. oldal); Iskander, a "szír-realista" magyar fotós, In: Filmévkönyv (2008) [szerk. Löwensohn Enikő] . - [Budapest] : M. Nemz. Filmarch., (2008) (128-129. oldal); SZŰCS BIRGITTA Z.: "Mama, nézd, jaj kész ez a vers is!": Versről versre, In: Petőfi Népe (2009. ápr. 11.) (5. oldal); VARGA GÉZA: Fialat írók egykor és most: Lakitelek egy fotóművész szemzőgéből, In: Hírös naptár (2009. máj.) (7. oldal); Portrék feketén fehéren: Bahget Iskander fotói a Lakiteleki Népfőiskolán, In: Petőfi Népe (2009. máj. 25.) (3. oldal); Látélet nemzetről, irodalomról - három évtized után: Ismét meghallgatták a nagy előd, Illyés Gyula gondolatait a Lakiteleki Népfőiskolán, In: Petőfi Népe (2009. máj. 29.) (2. oldal); Fialat írók találkozója – Lakitelek 1979-2009, Antológia Kiadó, Lakitelek (2009); MEDVECZKY ATTILA: Magyarország egy szír szemével – Beszélgetés Bahget Iskander fotóművésszel, In: Monitor (2009.szept. 18.); Magyar világ – képekben elbeszélve: Szülőföldjén is bemutatja életünk megragadott pillanatait, In: Petőfi Népe (2009. okt. 30.), Gazdasági ablak melléklet (2. oldal); HRASKÓ ISTVÁN: Bahget Iskander Magyarországot vitte Szíriába, In: Petőfi Népe (2010. szept. 9.), Grátis melléklet (2. oldal); G. S.: Hetényi lakosként lett világhírű a szír fotóművész, In: Petőfi Népe (2010. okt. 7.), Grátis melléklet (2. oldal); GÁL ORSOLYA: Fénybe zárt arab világ, In: Kecskeméti Lapok (2010. nov. 17.) (9. oldal); MAJOR STELLA: Magyarország arab szemmel – Bahget Iskander rejtett világa, In: Délmagyarország (2010.nov. 17.); Egyiptom magyarab szemmel – pénteken megnyitó, In: Petőfi Népe (2010. nov. 16. kedd) (5. oldal); Kecskeméten élő Bahget Iskander fotóművész kiállítása Qatar Al-Doha-ban [elektronikus dokumentum.], hozzáférés: <http://magyarmuzsa.hu/> – A cikk a Katona József Megyei Könyvtár Helyismereti gyűjteményben került archiválásra, In: Magyar Múzsza (2011. márc. 24.); GÁL ORSOLYA:

Katarban nyílt meg Bahget Iskander tárlata, In: Kecskeméti Lapok (2011. márc. 30.) (9. oldal); Sz. A.: A tanyavilág fotóművésze, In: Kecskeméti Lapok (2011. ápr. 6.) (10. oldal); RÁKÁSZ JUDIT: Alföldi tanyák fotói Katarban: A kulturális miniszter szívesen jönne Magyarországra, In: Petőfi Népe (2011. ápr. 11.) (5. oldal); HRASKÓ ISTVÁN: Arab diplomaták jöttek a fotóművész hívására, In: Petőfi Népe (2011. jún. 9.) (1,3. oldal); VÖRÖS SZABOLCS: Egyre fontosabb a "népi diplomácia": Lakitelken arab diplomatáknak mutatták be a környék adta lehetőségeket, In: Magyar hírlap (2011. jún. 9.) (6. oldal); Arab-magyar piknik a népi diplomáciáért: A tanintézmény, ahol a célok társadalmi igényvel találkoznak, In: Magyar hírlap (2011. jún. 18.) (4-5. oldal); DIÓSZEGI BALÁZS: [Diószegi Balázs festőművész grafikája Bahget Iskander kecskeméti fotóművésze-ről.], In: Forrás (2011. dec.) (102. oldal); Forrás 2012. július – augusztus, [Bahget Iskander fotói]; BORZÁK TIBOR: Ez már az én hazám!, In: Szabad Föld (2012. szept. 16.); Múltidézésre invitált a Forrás, In.: Petőfi Népe (2012. szept. 15.); Bahget Iskander fotói, www.litera.hu, 2012. október 2. - október 9.,
A róla készült portréfilmek:
Kriskó János: Bahget Iskander, Kecskeméti TV, 1996; Sári Zsuzsanna portréfilmjét a 39. Magyar Filmszemlén vetítették a Bem moziban, 2008-ban; Interjú Bahget Iskander fotóművésszel, Aljazeera 2012. A felsoroltakon kívül számos rádiós és televíziós interjúban foglalkoztak munkásságával. www.iskander.hu

Köszönet a támogatóknak
Acknowledgements for the supporters

تحية شكر للداعمين

Köszönet:

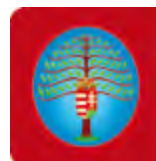
Bognár Béla, Zsohovszky Sándor,
Szekér Pál, Kovács László, ifjú Kovács László,
Fehér Dezső, Kis Pál, Kisné dr. Csányi Anikó,
Reznák- Iskander Leila, dr. Veron Zsolt, Bosznay Ági

Lektorálta Füzi László, Pintér Lajos és Jehad Jedid. A magyar szöveget szerkesztette Reznák-Iskander Leila. Angol fordítás Brogyányi Jenő és Osama Esber. A szerző portréját készítette Bodor Sarolta és Iskander Leila. A könyvet tervezte: Zalatnai Pál, nyomdai előkészítés: Raster Stúdió Kft, borítóterv: Dudás Gábor. Műszaki vezető és tanácsadó: Varga Miklós. Nyomdai munkálatok: Keskeny és társa 2001 Kft., Budapest. Felelős vezető ifj. Keskeny Árpád. Készült 1000 példányban. Ebből 101 számozott példány. Felelős kiadó Bahget Iskander. A kiadvány képei és írásai csak a szerzők engedélyével használhatóak. Minden jog fenntartva. © Bahget Iskander ISBN 978-963-08-5337-8

Köszönet a támogatóknak

Acknowledgements
for the supporters

تحية شكر للداعمين

Nemzeti
Kulturális
Alap

ÉPÍTŐIPARI ÉS SZOLGÁLTATÓ KFT.

KNORR-BREMSE

Kiskunsági Erdészeti és Faipari Zrt.

Alapítva: 1950

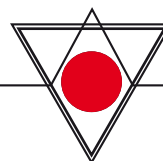
EUROMEDIC
DIAGNOSZTIKA

Az Ön egészségügyi partnere

MATERIÁL PLASTIK
Műanyagfeldolgozó Üzem

FREE
LINE

KFT

FARKAS
ÉPÍTÉSZIRODA KFT.

PRECISION TECHNOLOGIES
HUNGARY

